

Resedagböcker för Indienpraktikanterna 2005 - 2006

I syfte att stärka banden och öka kommunikationen mellan nord & syd.

Index

- Liv Ahlgren
- Nadia BenBelgacem
- Julia Hedtjärn
- Aron Hejdström
- Camilla Josefsson
- Ann-Louise Mohring
- Kristina Risborg
- Nils Viklund

Liv Ahlgren

06-01-26

Tillbaka på kontoret!

Tillbaka i Trichy sen någon vecka.. Med 5 veckors frånvaro.. nätverksträff.. utvärdering, semester och "uppdraget" att träffa grundkursen-(ekologi och global solidaritet) i Chennai.. så är jag nu som sagt åter på kontoret.. Kanske skönt att vara tillbaka och påbörja den resterande delen av praktiken...

Forra veckan följde jag, Nadia, Nisse och Kristina med grundkursen och Robban upp till Palni Hills för trekking och fågelskådning under några riktigt härliga dagar.. Underbar natur och gott kak, trevlig gemenskap.. en riktigt upplevelse helt enkelt!

Det var så kul att vara med grundkursens elever, få ta del av deras entusiasm inför deras kommande projekt här i Indien.. i mandags satt sig föresstämman i grundkursen på olika tag norrut.. några skulle till Rajasthan, några till Sikkim och ytterligare några till Mumbai och till Guajarat!! Spannande äventyr som jag verkligen ser fram emot att få ta del av sen when back in Sweden!

Nu rinner tiden mellan fingrarna kan jag kanna.. att sammanställa det material vi har samlat och fortsatta diokumentationen av Kudumbam ar det som star for dorren de kommande veckorna... vi ska dessutom forsoka tillbringa mer tid ute i falt, kanske spendera nagra dagar i nagon by nara Kolunji, Kudumbams modellgard som ligger ca 40 km fran stan, eller om tillfalle ges vara ytterligare en tid i Nagapattinam och de tsunamidrabbade omradena...

Klimatet har nu i Trichy och Tamil Nadu blivit torrare, varmare. ... Kanhanda kanns det lite likadant hemma i Sverige.. att det blir varmare och snon smalter allt eftersom.. Att det gar mot var...//LIV

05-12-17

Fodelsedagen i Indien!

For det forsta ar det ungefär 40 grader C i skillnad och ingen sno i Nillakottai. For det andra hade jag aldrig kunnat dromma om att jag skulle vara i Indien, sa sent som for ett halvar sen... Och for det tredje var det en alldeles underbar dag att minnas for resten av sitt liv!

Sa har var det for mig att fylla 22 i Indien...

Mitt i ett oronbedovande trummande med dans och elduppvisning, utkladda man i fagelskostymer och guldfrack, + en och annan sarikladd kille intensivt dansande kring ett eldbal hade jag fodelsedag i Indien. Avslutningen av Framtidsjordens Annual Meeting (som var forlagt till CIRHEP i Nilakottai) sprudlade av mat, dans och musik. Med smak av en tartare sotare an sot kantad av 22 ljus fick jag, och med hjalp av kompisarna saklart! =), dar och da igang hela CIRHEP pa dans kring lagerelden, alla hoppandes i takt till jakligt grymma trummor och en alldeles otroligt harlig kvall!!!. Avslutningen pa natverksmotet som blev till ringdans och fodelsedagsfest!! var helt fantastiskt att fa vara med om!!

God Jul o Gott Nytt Ar!!!//Liv

05-11-26

Laget

Tiden rullar pa har i Indien, det gar nastan for snabbt kan jag tycka emellanat!

Sverige, vintern och allt dar hemma kanns langt borta men saknar det kanske en liten smula sahar i adventtider... Har snoar det sannerligen inte men regnar och det i mangder! Monsunen verkar ha Tamil Nadu i ett stadigt grepp och i tidningarna (bade i Indien och Sverige) kan man lasa om oversvamningarna, vagar och broar som skadats, bussar i olyckor... Otackt varre.. vi har dock klarat oss fint..

Snart december och ser verkligen fram emot natverksmotet i mitten av manaden, ska bli sa kul att traffa alla igen, fa hora hur alla haft det och umgas hela ganget./Liv

05-11-06
vid kusten

Snart har tre veckor gatt har i Indien, man kommer in i den Indiska vardagen alltmer, borjar gilla maten riktigt mycket och klimatet med. Jag har borjat anpassa mig ratt bra helt enkelt. Man nastan langtar efter iddly och dosai mest hela tiden och tycker det borjar bli kallt nar temperaturen "bara" ar 22 grader numer...

Vi foljer ett schema som vi och Mr Quintal, Kudumbams grundare har utformat, sa att vi ska fa en overblick over hela deras verksamhet, forra veckan var vi mycket pa kontoret, denna vecka ar vi vid kusten och resten av november skall tillbringas pa Kolunji, modellfarmen i Odugampatty. Det kanns bra med ett schema och det ar nastan sa att vi ibland har for mycket att gora till och med ! =)

Sen i fredags ar vi i Nagapattinam, en kuststad som drabbades hart av tsunamin for snart ett ar sen. Har bedriver Kudumbam verksamhet och har Farmers Field school for bonderna i området. Igar deltog vi i ett av de forsta sadana motena har och stamningen bland bonderna var god! De verkar valdigt peppade av att ha kommit samman.

Har i Nagapattinam bor vi pa ytterligare ett av Kudumbams kontor, sover direkt pa marmorgolvet och vaknar lite halvstela men dagarna ar fyllda av spannande saker sa jag trivs, helt klart!

//Liv

05-10-26
Antligen har.

Sa var man antligen har, antligen Indien! Tidigt i sondags kom jag och Nadia till Trichy och Leisas kontor . Har har vi fatt ett bra rum och skona sangar och vi har kunnat installera oss och packat upp var alldeles for stora packning! Alla ar mycket trevliga har, vi umgas med personalen, kakar tillsammans och spenderar vara dagar med att lara oss hur arbetet pa kontoret fungerar. Vi trivs ratt bra helt enkelt! Ser fram emot resten av tiden i Indien, tror jag kommer att trivas bra har! 8 dar har nu passerat i detta land langt langt borta. Som hemma fast annorlunda... /Liv

Nadia BenBelgacem

05-12-10

Att dricka te i Indien.....

.... du tror att du har brattom nanstans, vi ar en halvtimme forsenade..... sa stannar vi for te.... Detta ar en rytm vi blivit vana vid, jeepeen anlander en halvtimme senare an sagt. Perfekt i enlighet med organisationens punktlighet; lite som en akademisk kvart i Sverige. Vi vet att aven bonderna som ska delta pa vart FFS kommer lika sent sa det gar pa ett ut. Andra skapar det en mindre forvaning varje gang vi stannar i Keeranur for en kopp.

Ikvall gick vi som vanligt ner till det narliggande communityt for en harlig kopp kaffe. Vi har gjort det till vana att avnjuta den efter en kort kvallsprommenad i sallskap av en pase nyrostade notter. Nar vi kom fram till vart stamstalle sag vi dock tva nya ansikten, en polis i full fard att eskortera en intern. Det gav oss lite att tanka pa nar vi sag mannen halla om glaset med sina bada fangslade hander. I Indien ar traditioner starkare an stal.....

05-11-26

Gudomlighet och Kommers- i en salig blandning

..... at the holy places we need to remove our chappals (sandaler)... that'll be 1.50 rupees for you.. and 20 for the camera... Welcome to Rockfort Temple..

Idag besokte vi Rockfort Temple i Trichy. Efter att ha vandrat upp for de ca. 500 trappstegen mottes vi av en fantastisk vy over stan. Trappan slingrade sig genom ett berg och da och da kunde vi kika ut genom oppningar i vaggen; och se hur solen sjunkit en bit for varje ny anhalt vi natt. Val uppe pa berget lag det stora templet helgat at guden Ganesh, och himlen hade redan blivit mork.

05-11-09

I Jakten pa Jamlikhet... (Nadia och Livan skriver)

Detta inlagg inspirerades till viss del av reaktionerna pa Aron 041105.

God dag kara medmanniskor. Kritik i alla lander och kulturer (inkl. den resande) ar skrammande och provocerande, men ack sa viktig. Det ar ofta som vi (ja, vilka ar vi egentligen, unga manniskor med en vision) i jakten pa att vara oppna hamnar i ett stadie av fobisk radsla for att utdela negativ eller granskande kritik. Med undantag forstas, fortryckande regimer och allman orattvisa som patvingats "folket" gar bra. Charter-turister som "exploaterar" och frossar i folklore gar ocksa bra att kritisera. Skulle man daremot oppna ett samtal om ett sa "enkelt" amne som sophantering, med hanvisning till att det vi har hemma ar battre faller ravsaxen igen direkt.

I jakten pa jamlikhet har vi blivit radda for att framhava eller ens uppratthalla de kvaliteter

i vart samhälle som vi faktiskt tycker är bättre. Vi är snabba med att finna hål och fel i vart eget samhälle och belyser gärna dessa i samtal. Men, undrar vi då (Nadia och Liv) om det är en jämlikhetsprincip vi eftersträvar; varför utgår vi då ifrån att en frammande kultur inte skulle klara av att kritiseras med samma kraft som vi kritiserar var egen?

05-10-30

Med fötterna i jorden

Med mjuk lera upp över fotknolarna och hundratals trollsländor surrades runt mig, börjar en känsla av verklighet torna upp sig.

Jag hoppade ned i leran, med mina bara fötter, i flykt undan de aggressiva bett jag förtjänat genom att ställa mig i ett pissmyrbo. Nagon säger att det är ett Askungen-test att försöka gå emellan risplantorna utan att trampa ned dem. Jag antar att skon inte skulle passa mig och börjar undra ifall det kommer finnas något ris kvar alls, efter min tur i leran.

Livligt påhejad av min gruppkamrater travar jag dock vidare. Vi letar efter angrepp, angripare och nyttoinsekter i lotten. Detta ska vi sedan redovisa för de andra deltagarna i det FFS- (Farmers field school)möte vi är på.

FFS- är en av de metoder som vår organisation jobbar via. Här utbildas män och kvinnor i traditionellt och alternativt jordbruk. Bonderna kommer sedan att sprida kunskapen vidare inom sina respektive byar.

Pedagogiken består till stor del av praktiska övningar. Dagen inleds med att vi undersöker fältet efter ev. problem. Dessa redovisar vi sedan för varandra och försöker hitta lösningar på.

Diskussioner blandas upp med samarbets-lekar med tydlig sensmoral. Och innan vi går hemmat svar bonderna en ed för att ge varandra stöd och självförtroende.

05-10-25

På taget

Jag vet inte riktigt om det är jag som luktar urin eller latrinen jag ligger bredvid. Den starka doften av fotsvett är dock garanterat min. Den har jag arligt jobbat mig till genom att putta min egen soppatorskade pre- paid taxi genom en gigantisk korsning i centrala Chennai.

Inte en enda indier höll sig för skratt när fyra turister betalade högt överpris för att putta sin egen chaufför till Egmore- Railwaystation.

Val inne på stationen väntade dock en annan behandling. Vi fick genast träffa stationens ansvarige och blev visade till vår vagn i det längsta tag jag någonsin kunnat föreställa mig.

Så här ligger jag nu. Och med fotsvett och lukten av en påse mosade övermogna bananer, imponerar jag nog STORT på mina medresenärer.

Julia Hedtjärn

06-03-13

Avsked / Återseende

Kom precis hem från Indien. Känns ovant att sitta plötsligt sitta här hemma. Det är kul att umgås med alla igen. Underbart! Men så fort jag är ensam är det svårt att komma på något att göra. Titta på TV? Har jag inte gjort på fem månader, så varför börja, behovet är borta. Gå ut? Illai (nej på tamil) alldeles för kallt! Packa upp? För mycket packning för att överhuvudtaget hugga in i.. Äta svenskt? Hmm, ja det vore ju kanske gott. Anyway, något blir det måste bara vänja mig lite, kanske bara ska sitta och tänka. Över tiden som varit. Ta mig tid att sörja avskedet och att glädjas åt återseendet. Allt blir bra till slut! Vill bara ge ett stort TACK till Camilla, min vapendragare! För en underbar tid tillsammans, mycket stöd och den positiva anda vi skapar tillsammans, som dragit oss bortom horisonter.

Slutet på praktikantperioden är kanske viktigast att beskriva.. Den har varit intensiv och omtumlande. Här följer två dagboksinslag från de sista dagarna på Keystone i Kotagiri.

1 mars 2006

De fem månaderna på Keystone är snart till ända... Och så fäst vid ett ställe, ett jobb, en organisation och vänner som jag är nu är det nog svårt att bli på så kort tid. Att lämna detta underbara ställe är galenskap! Vi har två dagar kvar i Kotagiri, men har inte börjat packa, det säger kanske sitt. Det gäller att vara strukturerad. Som två engagerade, nytända och inspirerade praktikanter har jag och Camilla skaffat oss mer än nog med jobb. Men det är så kul och vi har så bra idéer att mer-än-nog räcker inte!

En liten sammanfattande beskrivning kommer här, det sista.. Keystone, organisationen vi har varit hos, är en modern, handlingskraftig och nytänkande organisation. De jobbar med eco-development (syftar på både ekologisk och ekonomisk utveckling) tillsammans med ursprungsbefolkningen i Nilgiribergen, södra Indien. På kontoret i Kotagiri arbetar 24 anställda; ursprungsfolk, tamiler, nordindier, keralites, kvinnor och män ifrån alla möjliga olika kast, gifta och ogifta, utbildade eller självlärda. Här spelar inget av det där någon roll. Alla är de samlade här för att tillsammans åstadkomma något och det de har gemensamt är engagemanget. Ursprungligen jobbade organisationen tillsammans med vildhonungsjägare och införande av biodling. Med tiden har arbetet utvecklats och spridits till marknadsföring, återplantering av skog, bevarande av traditionella grödor, alternativ certifiering, lokala ledarskapsfrågor samt bevarandet av ursprungsbefolkningens kultur och kunskap som är hotad att försvinna. Allt detta och mycket mer för att förbättra levnadsförhållanden för folken Kurumbas, Irulas, Sholigas, Uralis etc.

Vi har varit här i fem månader nu. Inte alls länge, men ändå så pass att vi nu är en del

av personalen. Vi har jobbat mycket med att dokumentera åt Keystone, skriva artiklar till svenska och utländska tidningar, jobbat med data, men framförallt har vi lärt oss otroligt mycket. Både om Keystones arbete och om livet i sig.

3 mars 2006

Idag regnade det i Kotagiri. För första gången på tre månader. Detta bringade stor glädje till många, men för oss, som tog farväl av alla på kontoret när åskvädret utbröt blev det en nästan läskig symbolik. Tårarna gick inte att hålla tillbaka när vi kramade om våra vänner och önskade dem "all the best". Imorgon bitti bär det av, på kontoret konkurrerade man om vem som skulle skjutsa oss till stationen. Det verkar bli en kompromiss, både Vasu och Kunal.

Det svåraste på hela praktiken är det här. Att lämna. Inte bara vännerna utan en hel vardag, ett liv, som aldrig mer kommer bli detsamma. Det som var nytt och exotiskt är nu helt normalt. Att dansa ursprungsfolkens danser. Dö av en underbart vacker bergsutsikt. Alltid ha träningsverk på måndagar för att man tvättar alla kläder förhand på söndagen. Bli kompis på riktigt utan något gemensamt språk. Springa runt på en busstation och fråga minst tjugo pers om vilken buss man ska ta eftersom man inte kan läsa. Pruta på indisk engelska. Dricka te med socker, eller snarare socker med te och se ut som att man tycker det är gott. Friterar pooris så att de blåser upp sådär. Se vilda elefanter i skogen. Bli lufri! Springa runt i lunchruschen i ett tempel och byta email adress med poojamannen ("prästen"). Lära sig konsten att knyta en sari, som dock fortfarande är lite av ett mysterium..

Indien är landet av kontraster! Det som från början kändes främmande är nu invariant, på samma sätt som människorna var annorlunda, men nu är nära. Kanske är vi inte så olika ändå. Vi och Dom. Vilken kategori jag själv tillhör vet jag inte längre. Begreppen har förlorat sin innebörd. En kulturell identitet är jätte viktig. Är man inte stark i sin egen kultur är det svårt att respektera andra. Men tittar man på människan som hon är innerst inne, bakom alla generaliseringar om kulturskillnader så förstår man att detta inte spelar någon roll. Alla tillhör egentligen kategorin Vi, Dom bara är ett sätt att hålla sig på avstånd. När pratas det förresten om kulturlikheter? Världen är ett och Vi med den, så låt oss ta hand om vår jord och varandra. Vi kan bara samarbeta, det är allt vi har!

06-01-01

Tsunamin gör sig påmind

Hej allihopa. Jag vill först och framst halsa er gott nytt år! Och god jul i efterskott. Hoppas ni har det kul var ni än är. De flesta på semester antar jag, i Indien, Brasilien och Sverige. Självt är jag i Kerala, delstaten bredvid Tamil Nadu där vi bor. Vi e ganska många från klassen samlade, jag, Camilla, Kristina, Nisse, Ann Louise! Vi firade nyår i Kochi, skalade i kokosnotter och tittade på fyrverkerier. Jul firade vi på andra sidan Indien, Tamil Nodus ostkust och Mamallapuram. Det var trevligt. Vi var där på årsdagen av Tsunamin vilket var väldigt sorgligt. Framförallt eftersom att det på många ställen inte

alls sag ut som att det var just ett år sedan. Jag skrev en insändare om det i Svenska Dagbladet den 30:e januari. Har kommit den så alla som vill få läsa.

Det är julaftons morgon, jag befinner mig i Mamallapuram, på Tamil Nadus östkust i södra Indien. Det är snart två år sedan jag var här sist. Det var innan den stora vågen kom och med den sorgen och förödelsen. En hinduisk kvinna frågade mig häromdagen vilken dag det är julafton. Den tjugofjärde svarade jag varpå hon sorgset bara sa "Tsunami".

Jag är i Indien på Sidapraktik i fem månader och min semestervecka var planerad att bli ett kärt återseende av Mamallapuram. Men istället blev det en omtumlande och sorglig – men samtidigt givande jul.

Jag bor på en byggarbetsplats, Mamalla Beach Resort. Här är tomt och öde, det är obehagligt att vara här. Växtligheten är inte längre densamma som när jag var här för två år sedan. Jorden är försaltad, gräset är borta och de få träd som står kvar är illa medtagna. Strandhyddorna som var så populära bland turisterna står tomma. Längre in ligger en lyxig pool. Nybyggd, men ändå en skymt av hur det såg ut här för ett år sedan.

Ändå är människorna här fulla av hopp. En ung man kommer fram och frågar stolt vad jag tycker om hans Resort. Den ska stå färdig om ett år säger han. Jag frågar mig vad jag ska svara denne man. Plötsligt känns Tsunamin så verklig, så nära.

Här känns det som att det var en vecka sedan det hände. Jag kämpar för att hålla undan tårarna, samtidigt beundrar jag denne mans mod och styrka. Jag ser hopp i hans ögon. "Det blir fint när det är färdigt" får jag ur mig och ger honom ett pressat leende. Jag önskar honom lycka till av hela mitt hjärta och går vidare.

Det sägs att man skall stödja turistnäringen genom att fortsätta att åka hit. Borde jag då stanna kvar, trots att det känns både olustigt och respektlöst att vara här? Jag bestämmer mig för att lämna hotellet. Det är trots allt inte hotellägarna som är i störst behov av stöd. Det är fiskarna och lokalbefolkningen, som förlorat familjemedlemmar, sitt hem, sina ägodelar och möjligheten till inkomst som har det värst.

På årsdagen av Tsunamin arbetade inte fiskarna. Många turister och invånare från byarna runtomkring samlades hos dem vid Mamallapurams strand för att gå i parad genom staden till offrens ära. Vid Bengaliska vikens strand, såsom på många andra plaster på jorden, mindes och vördade vi tillsammans offren för den fruktansvärda vågen.

05-12-03
Spara på miljön!

För ett tag sen viskade en digital fågel i vårt öra om att det var rabalder på Projekt i Syd. Här hos mig och Camilla och organisationen Keystone i Nilgiri bergen, där vettigt internet lyser med sin frånvaro hade vi fått för oss att folk inte ens hade börjat skriva på sidan. Men ack så fel vi hade och nu tackar jag, för i brist på bio, tv och annan underhållning man är van vid har vi fått ett mycket bättre fredagsnöje! Det är kul och intressant att läsa era inlägg, att höra hur ni har det världen över och många tankar har satts i rullning i min hjärna.

Så nu tänkte jag passa på att ge mig in i leken och ge min syn på det hela! Det har snackats sophantering här på Projekt i Syd. En del mindre eftertänkta kommentarer har lagts och besvarats. Att vara ute så här har fått mig att tänka efter om mycket. Bland annat om sophanteringen som är något som så påtagligt är annorlunda än den där hemma. Samtidigt väcks frågor som vad jag kan inlägga om detta, vad jag ska göra för att förändra något och VARFÖR är det som det är både i Sverige och i Indien.

Först vill jag klargöra en sak. Att sophanteringen på många sätt inte existerar här i Indien kan man INTE skylla lokalbefolkningen för. För att ge ett exempel kan jag ta vår egna "lösning" här i Westview Bungalow (som min och Camillas lya heter). Det första man bör göra är att föregå med gott exempel. Camilla och jag började samla ihop soporna som låg slängda i vår trädgård. Det blev två påsar proppfulla med plastförpackningar, glasflaskor och konservburkar. När vi var klara fick vi ställa oss frågan, vart fan ska vi göra av allt det här nu? Sanning att säga ligger de två fulla påsarna fortfarande utanför vår dörr, bättre än att ha allt utspritt, för ögat i alla fall. För att vidare försöka lösa problemet frågade vi Keystone vart vi skulle göra av soporna. Bränner papper gör vi ju och kompost har vi med men resten? Jo, plastförpackningar och andra återanvändbara saker ska man ta till marknaden och sälja så att de återvinns. Så visst finns det lösningar! Om än lite krångliga.. Det som inte kan återvinnas på marknaden måste vi tyvärr bränna, sa Anita ekolog på Keystone, det finns inget annat vi kan göra, tillade hon när vi påpekade att det ju bildas giftiga gaser när man bränner plast. Är det då så mycket bättre att bränna plasten än att kasta den i naturen? Sopor försvinner inte, de bara omvandlas i olika former, tänkte jag..

Men har vi det bättre i Sverige? Vad gör vi med vår plast egentligen? Skjuter vi inte bara iväg problemet till en sophög som vi inte behöver se? Kanske någon annan kan svara på det exakta, men jag kan tänka mig att det inte är alltför exemplariskt.

Istället kanske man borde följa ett indiskt exempel (för håller man ögonen öppna och inte har förutfattade meningar så upptäcker man att Indien i en sophanteringsfråga kan tas som gott exempel i förhållande till väst). Man kanske nämligen skulle gå till botten med problemet på riktigt. Vad är botten? Jo konsumtionen! Här uppe i Nilgiri bergen har man nämligen startat en miljökampanj; "Plastic free Nilgiris". Det innebär att butikerna får böta om de ger ut plastpåsar. Återvinningen är här en naturlig del av vardagen, man slår in mat i tidningspapper och tillverkar till och med påsar av det. Visst regeln följs inte till punkt och pricka men jag måste säga att konsumtionen av plastpåsar är betydligt lägre än den där hemma. Och det vi, som enskilda personer kan göra är väl då att stödja såna här bra initiativ, varje gång någon olovligen erbjuder mig och Camilla en plastpåse säger vi "No thanks, plastic free Nilgiris!" och tar sen varorna i handen eller tygpåsen..

Sluta överkonsumera onödiga saker som bara blir sopor anda! E min uppmaning till alla, världen över. Hoppas ni alla har det jättebra på era hall. Ser fram emot att läsa mer. PS. Vi har klarat oss från översvämningar här med, och trivs som fiskarna i vattnet! Lots of Love /Julia

Aron Hejdström

06-03-08

Sista skriket

Yihoo! Antligen har jag vandrat ur SECMOLs kontor för sista gången. I morgon åker jag till Delhi för att varma upp mig inför återvändandet till Sverige. Blir inget mer skrivande här men om någon är intresserad av allt jag lärt mig eller kanske troligare vad det kommer att leda till är ni välkomna att maila.

till er som läst mina alltför långa inlägg för jag tacka och hoppas att det gav nåt.

Tack o Hej

Aron

aronhejdstrom@yahoo.se

06-01-06

Nyar i Ladakh...

3 januari 2006

Det börjar bli kallt här i Ladakh nu. Snön letade sig ner från bergen i natt och när jag vaknade var världen vit. Flera dagars molnigt väder gör att det inte är superkallt ute men eftersom de hela SECMOLs campus bygger på soluppvärmning och solel så är det jävligt kallt inomhus. Sitter och skriver i det enda rummet som lyckas uppbära tillräckligt med el för att hålla min laptop vid liv. Min mundering består av tre par sockor och egenhändigt ihoptejpade isoleringstoffer, fleeceunderställ, långkalsonger och yllebyxor, tre ylletröjor, två fleecetröjor och en bomulls T-shirt. Två mössor, halsduk, handledsvärmare och fingerlösa vantar. Jag fryser fortfarande ordentligt. Försöker värma upp mig med somriga afrikanska marimbor och svettiga ethnohits, det går väl sådär.

Återvände till Ladakh den 29 efter tre verkligen trevliga och bra veckor tillsammans med klassen nere i Tamil Nadu i sydindien. Tänkte att jag skulle berätta lite om mitt nyårsfirande som nog kommer att stanna i minnet ett tag.

Utdrag från min dagbok...

(med lite förtydliganden)

1:a januari 2006

Herrejisses vilken dag, tusen och åter tusen intryck och händelser. Kommer bara att kunna nämna några lite kort, fast det skulle ha räck till en bok. För det första måste jag säga att allt är precis som i sagornas och myternas värld. Ett mönstrat tygtält innehåller festen med smör-te-drickande munkar i ena änden, Chang-berusade dansare (män) på segelduksgolvet och trum-, och surnamusiker runt en eld i andra änden av tältet. Men precis som i sagornas värld, i alla fall de verkliga och vuxna sagornas värld finns det orättvisor och tråkigheter som bara är alltför uppenbara.

Ibland lär man sig av misstag tyvärr får jag väl säga att jag gjort två ordentliga lärdomar idag. Kameran pajade å ena sidan och så var jag också obetänksam nog att provspela surnan som räcktes mig. (surna är ett trettiocentimeters träinstrument som ser ut lite som en strut och har fingerhål och typ ett oboe-munstycke. Den tillhör den traditionella musiken.) Hur kunde jag, han är ju lågkastig! Lanzas gav mig en lång föreläsning om hur opassande det var och vad de andra i byn skulle tänka och tycka. Dom (lågkastiga musiker) hade ju till och med speciella tallrikar och filter och sånt trots att de bara kom på besök en gång om året eller nåt. Jag blev väldigt ledsen men förstod också att eftersom jag var deras gäst kunde jag inte bete mig som jag helst velat. D.v.s. bara snacka och spela med musikerna. Så fick jag då sitta där i fel ända av tältet och känna mig totalt felplacerad. Musikerna satt och myste runt elden och tog ett bloss mellan låtarna. Oj vad jag kände igen mig. Men jag kunde ju inte ens närma mig, för en gångs skull fick jag känna på kastsysemets fulla styrka. Det var helt sjukt.

Från att ha varit min mest oansenliga och kanske till och med första obefintliga nyårsaftonsfirande verkar det utan tvivel som att jag kommer att få uppleva mitt livs häftigaste och mest speciella nyårsfirande. I korthet kan jag ju säga att jag är ganska nöjd med att jag återvände den 29:e.

Ja, måste väl också berätta lite kort kronologiskt.

Samma dag som jag anlände till Ladakh blev jag inbjuden att fira traditionellt Ladakhiskt nyår, Losar med två av eleverna på min besöksorganisations internat. Lanzas och Dechan (två tjejer) skulle hem till sin by och fira, självklart ville jag med.

Gick upp vid 06:15, tvättade håret (det var jävligt kallt), kokade te och värmdde på lite av gårdagens middagsrester till frukost. Kom med militärbuss och vanlig buss in till Leh till tio och hittade en buss nästan ända fram till Stakna, byn jag blivit inbjuden till. Blev frustrerad efter att vi inte kommit iväg mer än en iskall halvtimme efter avgångstid.

Kom i alla fall fram till Lanzas hus till slut och blev sedvanligt bjuden på smörte och kakor och faktiskt också Chang.(något sorts lokalt alkoholdricka, fast ganska svagt) Det smakade typ som mesk, inte så vidare gott. I ett partytält i Ladakhisk stil blev det snart musik och dans och jag blev helt till mig, superhäftigt.

Musikerna och dansarna, -en lärare och massa småpojkar och två utklädda gycklare, Abe och Meme, gammelmor och gammelfar, fortsatte sedan i musicerande procession mot klostret. Jag följde med. Sprang som en skottspole för att ta kort och ladda film och

pissa (mycket te) och prata med musikerna. Berättade att jag var intresserad av surnatraditionen och ville lära mig spela av Ali Mohammed.(en kändismusiker som jobbar på radiostationen i Leh) Då ville de sälja mig surnan men vi kom inte överens om pris. Jag provade dock lite kort, men det var, som jag ju nu i efterhand fått erfara ett stort misstag.

Kom fram till klostret och träffade Dechan från campus och gick runt ock tittade lite. Och så var det dags att gå in till det innersta rummet.

–Har du med dig någon Kathak?, frågade Dechan. (Kathak är en tunn tygsjal som man använder istället för blommor för att hedra gudar och buddhor och vänner och viktiga personer.

–Ehh... Nej, svarade jag.

–Det borde vi ha, jag ska se om vi kan köpa det här. Och så gjorde hon det. Men sedan blev det stopp, utanför det röda tyghänget.

–Vi måste vänta här tills de säger till oss att vi får gå in. sa Dechan.

–Varför?

–Dalai Lama bor här just nu så vi ska besöka honom.

Det, var bara för mycket, jag blev helt skakis och darrig. Var HAN här? Det vore ju kronan på verket, allra minst. En liten stunds nervös väntan och sedan gick vi igenom först ett rum och sedan en korridor och sedan fick jag vänta i hallen till det innersta rummet. Dechan försvann och sedan vinkade hon fram mig.

Jag blev lite konfunderad, är det där HAN? Såg inte ut som jag mindes honom.

Lämnade i alla fall min kathak och knäböjde för att visa min vördnad. Som tack fick jag ett litet rött tygband och ett "thank you". Det var inte DEN Dalai Lama. Dock var han väldigt högt uppsatt och hette nånting-Rinpoche. Det var i alla fall en upplevelse som jag inte kommer att glömma i första taget. -Dagen då jag trodde att jag mötte Dalai Lama.

Lite smörte och kakor och sedan var det musik och dans på tempelgården. Och så pajade jag då min pentax-kamera. Orolig för strömförsörjningen i kylan hade jag tagit ur batteriet och stoppat i fickan. Och så tryckte jag av. Spegeln fastnade halvvägs upp och allt låste sig. Fy fan vilken frustration. Försökte en lång stund att fixa till den men lyckades inte. Slet ut filmen och spolerade några värdefulla foton men kom ändå ingen vart. Funderade på om jag skulle åka hem eller bara sätta mig och gråta. Gjorde ingetdera utan strövade moloken hem till Lanzas igen.

Blev på lite bättre humör när jag kom fram och fick se en precis nyfödd kalv. Och så blev jag omhändertagen av Lanzas så fint. Sitter på landet och blir servad som en kung.

Försökte säga att jag ville hjälpa till men det här är nog inte rätt tillfälle. Får försöka njuta och komma på något sätt att återgälda dem med. Och så hände det bästa någonsin, jag hittade knappen och lyckades laga kameran. Vilken otrolig lättnad. Gud kanske finns ändå. Tack nån.

Senare på kvällen blev Lanzas och jag bortbjudna till grammen, som var hennes bror och där blev jag bjuden på Wiskey! Riktigt gott faktiskt. Och i kökets ena hörn låg den nyfödda kalven och råmade och i ett annat låg 8-månaderspojken och sov.

På kvällen blev det passivt deltagande i festtältet men den uppdelade stämningen mellan musiker och festfolket förmörkade kvällen. Dans och chang och smörte var som sagt kvällens begivenheter.

2 januari, 2/1 2006

Ett litet hopp framåt i tiden...

Vid halv tre-tre tiden kom Abe (grandmother) och Meme (grandfather) till huset och det blev dans och musik. Efter en liten "startupp" tågade vi under musik till det ställe i byn där ryttartävlingen skulle hållas. Detta var också en gammal tradition och många människor hade samlats för att beskåda spektaklet. Allt som allt var det kanske ett hundratal åskådare och sex-sju ryttare samlade när Abe och Meme, som, visade det sig, hade en väldigt central roll under hela Losar-firandet.

Det var inte så mycket till tävling tyckte jag. Huvudsakligen skulle ryttarna i full galopp rida förbi publiken och med hjälp av en pilbåge eller pinne träffa ett litet mål på marken, en brödkaka eller en liten Ibexbock-docka. Några försökte till och med böja sig ner och ta den med handen. Det var dock en trevlig folkhögtid och jag var mycket glad att jag var där. Kvaliteten på rytteriet och häst-disciplinen var dock inte annat än amatörmässig och tyvärr kanske detta var orsaken till olyckan. Kanske kastade också olyckan visst mörker över de fortsatta festligheterna och minskade antalet besökare i Lanzas partytält.

(Lanzas familj var i år värdar för Losarfirandet i byn och där ingick bland annat att hålla med musiker, chang och partytält.)

En av ryttarna råkade i alla fall rida lite snett och i en grop tappade ekipaget balansen och ramlade omkull. Hästen landade på sidan och ovanpå ryttarens högra ben. Senare fick jag veta att han ett år tidigare brutit det benet i en trafikolycka och att han fortfarande hade problem med det. Inte nog med det, han hade också olåvnes smitit från militärtjänst för att dagen till ära kunna delta i firandet och tävlingen. Och som den stackarn led, när det lyfte upp honom för att få in honom i den snabbt ditkallade sjukhustransporten lyfte han grimaserande ansiktet mot himlen och gav upp ett smärtat vrål.

Efter tävlings avslut fortsatte processionen till klostret för dans och musik likt gårdagen. Plötsligt tittade Deskit från SECMOLs mediaredaktion ut ur ett hus och bjöd in mig. Eftersom jag inte förväntade mig något speciellt intressant i fotoväg uppe i klostret och jag gärna ville hälsa på henne tackade jag glatt ja. Trevligt med goda hembakade kakor och underbart gott mjölk-socker-kaffe. Ibland kan det söta téet tappa stinget och då är indiskt kaffe underbart.

Snart åtta. Sitter och skriver här i mitt egna supermysiga gästrum på andra våningen i Lanzas hus. En liten kamin håller den värmande och hemtrevligt knastrande elden vid liv och det kan knappt bli bättre. Tänkte på det idag, hur enkelt det kan vara och ändå maximalt trevligt.

...Och så får ni fråga eller läsa resten i artikeln som komma skall....

Aron

05-11-21

Svar pa kommentarer pa arons text igen...21 / 11

Japp, här kommer svar på senaste kommentaren....

/Aron

Kommentar:

Hej Aron.

Jag och många andra som laste ditt inlägg uppfattade det som mycket rasistiskt och nedssattande mot de personer du jobbar med och mott.

Okej... Jag får väl förtydliga då. Jag håller inte med om att jag är speciellt nedsättande mot de personer jag jobbar med, möjligtvis skulle det vara en kritik att jag pendlar fram och tillbaka mellan bostad och arbetsplats och att det skulle vara ineffektivt. Däremot är jag mycket kritisk mot vissa saker i de indiska samhället, tex. sopproblemet. Det är samhällskritik eller systemkritik, inte personkritik.

Vi fick samma känsla som man får när man läser böcker från engelska kolonisateurer och deras syn på afrikanerna, eller hur svenska rasbiologiska institutet på 20-talet beskrev delar av befolkningen. Vi känner inte dig så bra, men tillräckligt för att bli bestörta över ditt ordval och din nedsättande ton, speciellt då vi vet att du varit i Indien förut och att vi tycker att du verkar vara en vettig person.

Att vara ärlig är bra, det är även vi, saker och ting funkar inte här heller alltid och visst är det smutsigt. Men man kan välja sitt sätt att beskriva saker och ting på.

Visst, jag kunde ha plockat bort ett antal svordomar, de må vara språkligt lågt.

Dessutom bör du kanske tänka på att denna sida är offentlig och att folk som inte känner dig kommer att läsa det du skrivit, och tycker du att det du skrev är representativt för dig och för ett SIDA-finansierat projekt?

Jag tycker inte det.

Folk som inte känner mig kan få en negativ bild utifrån min text, ja, kanske. Du har säkert rätt. Men jag hoppas också att de som är intresserade av att lära känna mig letar längre än den här texten. Det jag skrivit tycker jag är representativt till för mig till viss del. Jag står fortfarande fullt ut för vad jag skrivit, utifrån den plats texten publicerats på. Detta är en reseberättelse som lever under resans gång, ingen rapport för högskolepoäng eller SIDA-arkiv. Om jag velat skriva en sådan hade den självklart varit konstruktiv och saklig. Jag tycker inte att en sådan text är lika intressant i nuläget och därför skriver jag inte en sådan.

Angående representativitet för SIDA-finansierat projekt förstår jag inte riktigt din ståndpunkt. SIDA vill få ut unga intresserade människor i världen för att skapa kontakter, utbyta kunskaper och få dem få hem språkrör för gemenskap och solidaritet. De är intresserade av att jag tänker och tycker. Jag tror inte att dom är speciellt intresserade av praktikanter som säger det dom tror att folk vill höra och inget annat, även om det kanske skulle vara enklare på kort sikt.

Tja, jag kanske överdriver. Antingen borde jag nog sluta skriva hit eller inleda mina inlägg; VARNING: detta kan innehålla svordomar och uppriktiga tankar.

Det hade räckat om du hade undvarat alla dina spydiga kommentarer om lokalbefolkningen och bara helt arligt sagt att du var trott på att vara där och frustrerad över situationen.

Om någon hade skrivit så hade jag förmodligen ifrågasatt meningen med resedagboken och slutat läsa.

Hur intressant är det att läsa... ..och så åt vi och sov. Nästa dag åkte vi till staden och det var mycket avgaser, jag blev ledsen. Och sen träffade vi den och den och han var dum. ...?

Men vill du framställa dig själv i dalig dager, så är det ingenting jag eller någon annan kan göra åt det. skot om dig och jag hoppas att det har löst sig nu.

Tack, diskussioner är bra. Hälsa de andra där borta, och var konstruktiva.
Aron

05-11-12

Svar på kommentarer från Aron

Svar på kommentarer på mitt förra inlägg.

Carolin och Max,

Jag förstår inte riktigt vad ni menar. Eller så förstår ni inte vad jag menar. Att tolka mitt psykiska stadium som kulturchock vet jag inget om, jag skulle behöva en ordförklaring. Om jag själv finge tolka så skulle det snarare vara struktur- och arbetschock. Att bli chockad är något helt annat. Mitt arbetssätt och arbetssättet här är ganska olika. Helt enkelt. Jag jobbar på det.

Att jämföra mig med en kolonialist kan jag inte ens ta som en förolämpning. Lite högre diskussionsnivå får du lägga dig på Carolin, härskartekniker och slag under bältet hör hemma på mellanstadiet. Både du och jag har åkt ut för att lära oss av en främmande kultur och kanske, i bästa fall vara till någon nytta, det tror jag att du kan hålla med om. Kanske hade jag en översittartorn, jag vet inte. Jag reflekterade bara över situationen som jag upplever den. Jag TYCKER att det ser för jävligt ut i Leh och att Ladakhierna, för sitt eget bästa, borde göra något åt det.

Självklart vill jag inte fastna i de tankebanorna, och tror heller inte att jag gjort det. Att skriva ner det gör jag för att komma ihåg mina känslor och reaktioner på sådant som är annorlunda här och för att ni som vill veta hur jag tycker ska få det.

Men, för all del, tack för kommentarer. Håller helt med Nadia och Liv om att en öppen diskussion är det intressantaste och mest konstruktiva för den här sidan.

Hoppas att det går bra för er borta i amerikat förresten. Har inte hunnit kolla så mycket på era texter.

Hälsningar Aron

Och efter att ha läst Nadia och Livs inlägg hoppas jag att alla förstår att jag reflekterar och kritiserar efter mina egna erfarenheter och värderingar och INTE efter Sverige som mönstersamhälle. (Jag kan försäkra er om att mina hjärnceller fortfarande fungerar på 3500 meters höjd. Tack.)

05-11-11

fran Aron

Hej alla intresserade. Jag blir nog kvar här ett tag till ändå. Kastade mig på rodret och styrde upp mot vinden igen. efter tre hårda veckor börjar saker klarna och reda sig. Om ni inte har något bättre för er eller helt enkelt bara är nyfikna på hur verkligheten ser ut för en öbo strandsatt i himalaya så får ni väldigt gärna läsa min ocensurerade dagbok.

(Och kommentarerna pa forra mailet svarar jag pa vid nasta inloggning)

(5/11, Lördag)

För övrigt har det varit en jättebra dag idag.

Allt har nog en mening, magknip för att man ska vara glad när man inte har det och misslyckade anpassningsförsök till indiska organisationer för att de kan vändas till jävlar-annama.

Idag trodde vi att vi kanske skulle åka till Leh och vidare till hem till Diskit i mediesektionen för att arbeta med engelska-film-lektionen. Eller besöka Pyang Gompa på andra sidan highwayen eller stanna här på campus och tänka. Fast mest av allt ville jag nog ha en pratstund med Tashi och Wangshuk.

Allt blev helt konstigt, ena sekunden var jag förvirrad och trött på hela situationen, andra visste jag plötsligt att SECMOLs alla anställda skulle ha möte om framtidsvisioner här, på campus.

?

?

Jaaa, Indien alltså... Man kan gå och inte göra någonting på två veckor förutom att bli frustrerad och irriterad och så plötsligt öppnar någon fönstret och släpper in dagsljuset och man ser inte längre en skugga när man tittar sig i spegeln.

Oj vad poetiskt det blev nurå. Hahaha, hörni ekoettor, där ser ni ett möjligt överanvändande av metaforer!

Well, det som hände, i klartext, var att hela personalstyrkan kom för att göra en uppföljning av ett möte tidigare i veckan. På det förra mötet hade de diskuterat visioner, mål och konkret arbete för att nå dit. Upprättande av treårsplan och sexmånadersplan ingick i förra mötet. I detta möte presenterades planerna gruppvis inför de andra.

Visserligen pratades det på ladakhi men alla anteckningar förs på engelska varför vi

förstod huvuddragen av informationen ändå.

Eftersom vi bett Wangchuk om lite organisations-struktur-fakta fick vi en kort introduktion av hur det hela ser ut. Kort men tillräckligt informativ för att vi inte ska famla i mörker längre, nu vet vi i alla fall hur spelplanen ser ut. Det känns otroligt bra! Vi fick inblick i organisationen och grunderna till en organisationsbeskrivning samtidigt som vi nu har förutsättningarna för att göra något vettigt här. Yes!

Mycket av det som diskuterades och de mål som noterades var och förblev frågetecken eftersom vi inte vet omkringliggande fakta, dock har vi ett skelett att fästa köttet på, eller kanske heller en julgran att klä. :-)

Jag fick också en riktigt glad överraskning i och med grupppresentationerna.

Videoredaktionen är inte mitt team, det finns ett annat, ett som pratar engelska, sysslar med trycksaker och inte verkar se mig som ett hinder. "Publications & Graphic design" heter Jesus församling. Jag trillade bara dit och kände direkt att jag kommit till folk som, bildligt talat, talade mitt eget språk i arbetssätt och gruppdynamik. Videosektionen, måste jag säga, känns ganska hirarkisk och ogästvänlig, i alla fall för mig.

För att ge en kort presentation av P&G kan man säga att de gör SECMOLs grafiska produkter som böcker, broschyrer, reklamaffischer och omslag till Videomelong-fodralen. De arbetar också mycket med att ta fram, eller i alla fall designa läromedel som skolböcker, spel och affischer. Det tryckta magasinet Ladags Melong ligger också under P&G vilket förhoppningsvis öppnar för en hel del möjligheter. Tidningen producerades, så vitt jag förstår av i princip en enda person och han har nu efter framgång i förra veckans val blivit heltidspolitiker. Jag hoppas att jag ändå kan skriva artiklar till tidningen. Om de inte publiceras nu så kan de kanske bli till nästa nummer. I vilket fall som helst så får jag en anledning att stoppa näsan i blöt och knäppa kort i konstiga situationer. Det är bra. !

Två saker som jag kanske kan hjälpa P&G med ganska snart är att ta fram julkort för att få lite intäkter samt att börja göra research för återtryck på gamla böcker om Ladakh som inte går att få tag på längre. Det verkar ganska spännande.

Framför allt verkar P&G-teamet trevliga att ha att göra med och det är bra. Kanske får jag lite handfast teknikkunskap nu också, lära mig coark express och med lite tur Dreamweaver. SECMOL behöver en hemsida och jag vill lära mig att bygga sådana. Förhoppningsvis har någon tidigare volontär lämnat en programskiva med Dreamweaver på Leh-kontoret. Vi får se.

Det känns skönt nu, jag kan tänka mig att stanna här i vinter.

Inspiration är så himla viktigt! Idag tittade jag lite i några fotoböcker i biblioteket och fick inspiration, det ska jag fortsätta med.

Ansel Adams gör en del bilder i min smak och jag lyckades faktiskt hitta en bok av honom här. I förordet skriver han:

"Fortunate is he who may see Mount McKinley against the summer midnight sky, the lush fern forest of Kilauea, the white jubilation of Yosemite's waters, and somber rock and surf of Acadia National Park. To record and interpret these qualities for others, to brighten the drab moods of cities, and build high horizons of the spirit on the edge of plain and desert - these are some of the obligations of art."

"Lycklig är han som får skåda Mount McKinley mot sommarens midnattshimmel, den

yppiga ormbunksskogen i Kilauea, den vita jublet (?) i Yosemite's vatten, och de dunkla klipporna och bränningarna i Acadias National Park. Att registrera och tolka dessa kvalitéter för andra, att lysa upp städernas enformighet, och låta känslan av början på slätt och öken vidga vyerna - detta är några av konstens förpliktelser." (phu, det där var knepigt. men för att göra ett lamt försök i alla fall...)

Jag måste retirera, de största resorna gör man inuti sitt huvud, sa jag. Sant, men med ett tillägg. Ibland kan man illustrera sina eskapistiska drömmar och få andra att se samma verklighet. Man kan göra det genom mer eller mindre subjektiv konst, visst, men lyckas man göra den objektivt, fotograferade verkligheten så subjektiv att man lyckas spegla sin själsliga verklighet i fotografiet, då har man skapat magi. Linjen är så tunn, men därför eggas den desto mer. Jag älskar den. Denna sköra utmaning.

Det börjar bli kallt nu förresten, i morse när jag gick för att borsta tänderna hängde en stor istapp från en av vattenkranarna vid tvättstället. På termometern i köket stod det att utetemperaturen varit nere på -10,1°C. Det känns faktiskt på morgonen runt fem-sex att det är svårt att hålla komfort-värme i sängen. Jag borde kanske hänga ett skycke för dörr och fönster som dom andra gjort, det är ju inte direkt dubbelglas här. Fast då kanske jag dör av syrebrist?

Får prova det någon annan dag. Eller börja sova i underställ kanske, det är nog smart.

Kram och godnatt.

Oj, jag har ju skrivit 31 sidor dagbok. Det har jag aldrig gjort förut. Den här datorn var faktiskt väldigt bra. Utan den hade jag kanske inte överlevt.

I morgon är det söndag och jag ska slappa.

Nu är klockan tio och det är så kallt att jag inte kan ha mina fötter på golvet. Jag borde nog sno en extrafilt och hänga för dörren ändå. Jag måste ju ändå borsta tänderna där ute...

Det va då fan... Jag har aldrig varit en dagboksskrivare förut. Den här datorn har gjort mig till en. Jag kom på en sak som jag bara måste...

"First we will have five minutes of introspectation, then we will start the meeting."

Tjugosju vuxna människor sitter i en stor ring på golvet i mötessalen. Inga bord eller stolar, inga overheadprojektorer eller powerpointpresentationer. Skräddarställning och ögonen sluts. Jag sluter mina ögon jag också. Och börjar tänka. Hur skulle jag ha arbetat? För mitt inre skyndar jag till jobbet, stämplar in, producerar, stämplar ut och går hem. Effektiv fritid, fränkopplad arbetes tankegångar och mödor. Jag ser plötsligt något. Mitt annalkande indiska jag transformerar min spegelbild till en oljig robbot i en fantasifull metafor för att försöka förstå... En oljig robbot, något omänskligt, producerande. Något som måste plockas ner med jämna mellanrum och servas för att fortsätta att fungera. Oj! Är det så dom ser oss? undrar jag förvånat. Jo, kanske. I mitt samhälle skulle mötesordföranden för företaget aldrig be oss starta med meditation för att lugna ner oss och sedan kunna fokusera på mötet. Tänk om dom hade... Dom borde prova. Faktiskt. Jag kanske är en oljig android och inte en människa. Hmm...

I natt sover jag i alla fall i underställ och tjockstrumpor. Annars kanske dioderna fryser

sönder.

Godnatt.

Söndag den 6 november.

Det gjorde jag. Men jag frös ändå. Det är fortfarande så att man kan svettas på dagen, mystiskt.

Idag har varit en skön dag. Efter frukost gjorde jag det enda rätta i solen, en tretimmarspromenad längs Indus. Det var fint. Och skönt att vandra själv. Det var is på stranden. Fotograferade lite. Kom på att jag nog ska fotografera moln lite mer, med rödfilter på svartvit film blir det skitsnyggt. Har för övrigt tillbringat säkert fyra timmar till att skriva ner tremånadersplanerna för alla SECMOLs sektioner, från tusen små lappar. Kunde inte säga nej när dom frågade, har ju en dator så... Det var lite tråkigt men fick väl gå. Gjorde i alla fall nytta. Och sedan har jag tittat i biblioteket och läst om ladakh för att försöka komma på vad jag vill göra här. DEt verkar som att det är samma var man än vänder sig. Det är inget speciellt man ska se, berg och kloster ser ungefär likadana ut överallt. Har kanske hittat ett favoritkloster i alla fall och med lite tur kanske man kan göra något på det.

Lugn och skön dag i alla fall. En riktigt bra sak har också inträffat, mina grammatikelever ska ha någon sorts examen så dom behöver plugga inför den = jag slipper undervisa på kanske tjugo dagar!

Jaaaa..... Det var inte så mycket mer tror jag. Det blev kort idag.

Jo, förresten en sak. I natt drömde jag om saxofoner. Jag fick fem stycken i varierande skick från nån någonstans. Fast ingen gick att spela på för det fanns inga hela rör. Helt euforisk och förväntansfull tills det ögonblick jag vaknade och insåg att det hela var fejk och att jag inte har någon saxofon på flera hundra mil eller flera månader. Det var tråkigt, jag saknar mina instrument också.

Måndag den 7 november.

Det har gått nästan tre veckor sedan vi kom hit och äntligen börjar saker gå i rätt riktning. Eller gå överhuvudtaget kanske jag skulle säga. Ett av de stora problemen har ju hitintills varit att vi inte deltagit aktivt i någonting.

Det har varit en bra och lärorik dag idag, och entusiasmerande. Jag har återtagit styrkraften över farkosten och helt plötsligt fått många hamnar att besöka. Vet inte riktigt i vilken ända jag ska börja. Jo, med självanalys. Jag trivs uppenbarligen i händelsernas centrum, jag landade här utan kanal att driva min energi genom och det resulterade i ett rejält magplask. Det var som om jag kommit fram till målet. Målet är nog något jag aldrig vill nå, så fort jag uppnått något blir det bara ett delmål på vägen till nästa, en praktikperiod inför förestående provningar. Så, vägen är alltså målet? Nja, kanske inte målet men väl livet. Att nå målet är som att kasta in handduken och ge upp, känna sig nöjd med sina prestationer, utan vilja eller drivkraft att gå vidare. Jag vill aldrig komma dit. Så länge jag andas och mitt hjärta slår vill jag leva. Det är inte synonymer! Efter dagens händelser ser jag i fjärran möjligheten att kasta mig upp på en buss och hitta nya horisonter, wow! om jag kunde beskriva hur inspirerande den framtidsutsikten är. Med ens blåste någon liv i lerfiguren.

Jag har så även idag lärt mig något om mig själv. Det är bra, anledning nog att hänga kvar tills i morgon.

Något mer jag lärt mig är att jag måste ha kommando över situationen för att må bra. Inte nödvändigtvis driva framåt hela tiden men ändå ha valmöjligheten. Utan den blir jag apatisk. Jag är nog en väldigt dålig samarbetspartner. Väldigt dålig. Antingen vill jag leda arbetet eller så vill jag att någon annan gör det. Anarki är inget för mig. Det oförutsedda kaoset gör mig desillusionerad.

Dagen då.

Drog nytta av min nya lycka och sov till åtta. Ingen grammatiklektion på tjugo dagar! Tjo, lalala! Frukost och sedan tvättade jag håret i kallvattenkranen utanför duscharna precis som alla andra. Kände bara att jag så ut som om jag gnidigt ett av de flottiga frukostbröden runt, runt i håret hela natten. Shame on you! -sa Benjamin syrsa och tryckte in min skalle under kranen. Det var faktiskt inte outhärdligt. Med resten av kroppen beklädd och dessutom belyst av den strålande morgonsolen klarade jag mig bra. Håret blev rent och jag kände mig fräsch som en nyutslagen snödroppe.

Målet, och det stora äventyret för dagen var att besöka Deskits hemby för att där planera lite engelskaundervisning. Själva engelskan var, för mig, totalt underordnad utflykten från Leh och Phey campus, men det var en bra anledning.

För andra gången blev jag satt på pottan för att jag knöt upp mig på andra. Förra gången slutade det i en otrevlig nattlig lift och vandring i mörker och den här gången uteblev konfekten totalt. Jag vill kunna göra saker med andra och inte bara tro att jag gör allt bäst, eller i alla fall enklast själv. Det är svårt, med facit i hand, att gång på gång överbevisas om att kollektiva lösningar är rationaliseringar och fortsätta hålla den tesen. Vi skulle åka in med Wangchuk halv tio. Kom iväg senare så klart och tvingades åka och titta på ett hus som ritats av någon sol-arkitekt. Det var ju inte en dum idé i sig, det var bara att den såklart förstörde mina planer för dagen. Tiden gick och möjligheten att åka hem till Deskit med den. En till sak som irriterar en aning är att skoleleverna nu fått vinterschema och därför går i skolan från 11 till två. Redan tio till två tyckte jag var kort. Nå, det inte det som irriterar i sig utan att man nu måste gå de tre kilometer till highwayen varje dag, eller vänta på Wangchuk som aldrig verkar ha bråttom ifrån ett ställe. Jag förstår inte riktigt. För mig känns det mycket mer logiskt att ta tillvara dygnets ljusa timmar och gå upp tidigt och komma iväg till arbetet så att man kan komma hem innan det blir mörkt och man blir trött och hungrig. Fast, det har kanske att göra med det där att jag jobbar effektivt för att få tid att göra annat på, och att indierna ser jobb och fritid mer som ett. Blä!

Vi fick i alla fall titta in på LEDEG en kortis och förstå att de mest håller på med små hydrokraftverk och inte så mycket solutnyttjande. Och så fick jag nyckeln till att konstruera hus efter miljöns förutsättningar, och det var verkligen inte dumt! Så här är det.

Tre faktorer ska man tänka på när man konstruerar hus. Värme-/energikälla, värmebevarare (eller bevarare av svalka) samt isolering. För att konkretisera kan jag ge exempel:

1: I Ladakh är det torrt och väldigt mycket sol. Solen är med andra ord värmekällan i det här fallet. Målet är då att tillvarata så mycket av dess energi som möjligt och lagra den på något sätt. SECMOL löser detta med hjälp av tjocka mörka jordväggar som

absorberar energin i form av värme eller genom stora fönster och trombväggar, eller växthus som innesluter söderfasaden. Värmen kommer in. Som värmebevarande källa används tjocka jordväggar. Dessa fungerar även som avkylare under sommaren och det blir behagligt svalt. Isoleringen är själva dörren och fönstren som stängs på natten. Också tyg/långa gardiner används som isolering då de täcker trombväggsglasen på natten.

2: I Sverige är läget annorlunda och en annan strategi behövs. Extern värmekälla finns inte utan måste tillföras i form av element eller eldstad eller liknande från insidan av huset. För att inte tappa värmen är det i det här fallet mycket viktigare med god isolering än med värmebevarande substans, även om sådan också är till stor nytta.

Värmebevarare kan vara t.ex. kakelugn eller tegelugn med mycket tegel som värms upp och sedan under lång tid kan ge ifrån sig värme.

* Energikällan tillför värme.

* Värmebevararen accumulerar värme och avger den sedan i små doser under längre tid.

* Isoleringen ser till att stoppa spridningen av värme eller kyla. (den bevarar inte den)

Till kontoret vid kvart i tolv. Kollade lite på kontorsbygget och plåtade lite. Åt mat och hade sedan ett bra snack med Tashi Zanskar om vår roll och plats här. Det gick helt min väg och slutade i princip med att jag är fri att göra vad jag vill! Toppen, inte beroende av någon annan än mig själv, och jag kan vara till störst nytta för alla.

Jag har framför allt tre mål med min resa och vistelse här i Ladakh som utkristalliserat sig för att ha som vapen. Dessa är att jag vill: 1: lära mig om SECMOL och dess arbete, eftersom detta nu är en praktik så... 2: Lära mig om Ladakh och kultur, traditioner o.s.v. 3: Dokumentera det jag lär mig och ta med hem, företrädesvis i text och bild.

Dealet blev att jag ska jobba lite med Mediasektionen och lite med Grafiksektionen när det passar och när känns relevant. I övrigt ska jag jobba med egna artikelprojekt till framtida Melongmagazin eller hemsida. Jag ska också försöka lära mig ett webdesignprogram om det är möjligt och därefter försöka bygga en hemsida till SECMOL. Tashi och jag var också överens om att jag (eller AL?) kunde kombinera organisationsanalysen med informationstext om SECMOL till hemsidan. Två flugor på smällen.

Kontorsdagen lyckades också pressa in en stunds relativt effektivt arbete om engelskalektionen med Deskit och Vilayat.

En bra sak var att jag vädrade mina tankar om klosterbesök och religionsartikel med några i redaktionen. Nämde att jag ville till ett väldigt avlägset kloster och direkt kom Vilayat på att han hade en bekant i området som säkert kunde fixa sovplats åt mig. Det är ju toppen!

Eftersom vi, genom empirisk kunskap, inte litade på Wangchuks återfärd till campus rusade vi iväg till vägen för att hinna med en buss hem till middagen. Som bevis och belöning för ett gott försök lyckades vi.

Flera timmars skrivande blev det som vanligt också.

I morgon har jag planerat att om möjligt besöka Lehs bibliotek, posta mitt paket och gå på internetcafé. Leta jordbävningsfakta och kanske, med lite tur, besöka Womens Alliance eller Ladakh Amchi Sabah. I alla fall vill jag lokalisera dem på en karta så att jag kan komma dit och introducera mig snarast.

Tja, det var väl det, Godnatt.

05-11-04
Fran aron

Obs bilder pa eko rediffmailen!

Torsdag den 3 november.

FAN! Jag blir så jävla arg på det här skiten! Gahh!

Nu finns det tre alternativ,

1: Skita i fanskapet och åka hem.

2: Flyta med den förorenade indiska strömmen och dö av utrymmesbrist och föroreningar.

3: Göra något aktivt för att undvika nummer ett och två och få ut något mer av den här resan.

Dagen

Har varit en riktigt dålig dag idag. Har funderat på att åka hem faktiskt. Känns inte som att jag är på rätt plats. Eller, ladakh verkar jättehäftigt på många sätt men jag är verkligen låst i en organisation och i pendlande mellan Leh och campus hela tiden. Så jävla ineffektivt. Jag skulle helt klart ta Fredriks parti angående klokheten att göra om eko2-året till praktikantverksamhet. Jag är så nära men kommer inte till! Jag kan inte sticka iväg härifrån och hitta det ultimata. Jag är fast.

kollektivisterna och individualisterna, vilka är svenskar och vilka är indier.

Jag såg en artikel om att turisttreckerna lämnat konservburkar i naturen som sedan lokalbefolkningens åsnor skadat sig på. Jag instämmer, det är dålig stil men ni är inte ett dugg bättre själva, hela Leh ser ut som en avskrädeshög och det stinker avföring och urin i varenda liten gränd för att människor inte har mer medkänsla med sin omgivning än att skita och pissa överallt. Det är fan otroligt. Jag förstår inte vad ni håller på med. Förstör inte er natur. Snälla! Med den förstör ni era möjligheter till en stark och inkomstbringande turism.

Jag har hela tiden haft uppfattningen att indier i allmänhet är betydligt mer kollektivistiska än svenskar. Jag håller nog fast vid det fortfarande med tillägg; Det är inte hela sanningen. Det finns olika sätt att vara kollektiva och individualistiska på. Indier är kollektiva t.ex. när man ska åka buss eller bil, det finns i princip inget som heter "fullt, vi får inte plats fler", pressa på bara! Indier är däremot ofantligt individualistiska

och egoistiska när det gäller sopor och avskräde. Jag har aldrig i mitt liv sett någon skräpigare än Lehs gator och gränder. Och det är nästan att jag kan gråta när jag passerar vilket som helst vattendrag i staden. Längs vattenkanalen samlas skräp i drivor och med strömmen flyter allt från plastflaskor till papper och avföring. Alla verkar totalt skita i hur det ser ut utanför dörren eller om grannen störs av röken från den brinnande plasten på tomt. Så länge sopor förpassas utanför min dörr är jag nöjd, verkar vara praxis.

I Sverige är vi inte lika snabba att ta upp liftare eller dela våra saker med andra men det finns i alla fall ett kollektivt ansvar för att ta vara på vår natur och miljö.

05-10-29

Dagboksutdrag

Några utdrag ur min dagbok igår. Ni som inte riktigt hänger med får gärna skicka ett klagobrev till aronhejdstrom@yahoo.se eller aronhejdstrom@tjelvar.org så ska jag förklara bättre.

Fredag den 28 oktober.

Den 28 oktober? det känns helt fel. Tiden är ur led! Så här känns inte oktober! Eller, här kanske det gör det.

I natt sov jag faktiskt riktigt bra! Kanske för att jag reflekterat över syrebristen (i mitt pyttelilla rum utan ventilation på 3300 m.ö.h.) och öppnade dörren och gjorde en kortvädring innan jag lade mig. Sov i alla fall från 10 till kvart över sex i stort sett utan att vakna. Det var riktigt bra. Efter morgongrammatiklektionen med skoleleverna gick jag ner till mitt, numer, älsklingsställe vid kröken av Indusfloden, just där man på andra sidan ser några jättefina träd och berget som reser sig majestätiskt bakom. Satt och soldyrkade en stund och väntade på att frukosten skulle ta vid. Efter frukost åkte vi buss till vägen och buss vidare in till Leh. Var på kontoret hela dagen och försökte att inte bli irriterad på hur olika struktur vi har på arbete i Sverige jämfört med Indien.

Det är ganska intressant faktiskt. Kanske är detta ett område jag faktiskt har något att tillföra redaktionen. Vet inte. Rationalisering kanske.

Jag funderade vidare på detta och kom fram till att en grundläggande orsak till våra olika arbetssätt är att arbetskraft i Indien är oerhört billigt i jämförelse mot övriga kostnader. I Sverige skulle ingen arbetsplats, av ekonomiska skäl, låta sina anställda sitta och vänta på att till exempel en kamera ska bli ledig, man skulle direkt köpa en extra kamera istället. I Indien är det tvärt om, anställdkostnaderna är låga vilket medför att arbetet med svenska mått mätt är otroligt ineffektivt och omständigt. Man tar inte direkt vara på varje persons möjlighet till att vara effektiv. Jag vet att det är samma sjuka resonemang omvänt om vi börjar titta på den svenska arbetspraxisen så därför skippar vi det. En till sak är att Indierna inte direkt verkar bry sig om sin fritid, eller kanske tvärt om, de verkar inte bry sig om sin arbetstid på samma sätt som svenskar. Vi vill gärna arbeta mycket och under en kortare tid, vara tidseffektiva så att vi sedan kan njuta frukten av vår ledighet riktigt. Därav jobbar vi från åtta till fem fem dagar i veckan och är lediga två. Vårt samhälle har också konstruerats för att möta krav som kommer av detta, vi har till exempel tillräckligt bra kommunikationer för att kunna transportera oss relativt långa

sträcker tidigt på morgonen och sent på kvällen för att ta oss till och från jobbet. I Indien finns inte de här grundförutsättningarna och delvis därför funkar det på ett annat sätt. Eftersom det för vissa tar väldigt lång tid att ta sig till och från jobbet, och även att denna resa kan variera beroende på yttre omständigheter från dag till dag börjar man arbetsdagen (på SECMOL) klockan 10 och slutar halv fem. Sedan jobbar man sex dagar i veckan istället för fem. Jag kan tänka mig att detta system tillämpas även utanför SECMOL i ganska hög grad.

Ett av de stora problemen med detta, vilket jag inte reflekterat över tidigare är min förmåga att under en längre tid anpassa mig till systemet utan att hela tiden bli frustrerad över att vara ineffektiv. Förra gången jag var i Indien märkte jag väl av detta men kom ändå ganska lindrigt undan eftersom jag arbetade väldigt självständigt. Den här gången är jag totalt låst i en organisation och deras arbete och arbetsgång vilket nog kan bli tufft. Jag får kämpa mot att inte övertala mig själv att jag på grund av ineffektivitet kasta bort ett år av mitt liv. OK, nu blev det drastiskt igen. Jag kastar inte bort tiden, jag lär mig något, på ett nytt sätt.

Nå, förmiddagen kändes väl ganska onödig överhuvudtaget. Det första intressanta som hände var att äta. Vi (jag och Ann-Louise) åt tillsammans med de andra på kontoret, dom hade någon sorts kollektivgrej så en lagade mat åt alla och alla la en slant i matkassan. 15 ruppar närmare bestämt. (mindre än tre svenska kronor) Självklart var det en kvinna som lagade maten men det är väl inget att förvånas över. Känner inte att jag är kapabel att ta tag i det heller. Det var i alla fall väldigt gott! Ris, veg.dish och dhal (linsröra). Visserligen ganska enkel basmat men väldigt god. Tur att jag tycker om ris eftersom det serveras flera gånger per dag.

Vid kvart över fyra började jag och AL resan hem till campus. Första bussen vi kom på var helt tom vilket kändes som en enorm lättnad jämfört med att vanligtvis trängas med tusen indier på två kvadrat. Efter fem minuter var vi dock ganska övertygade om att ingen av de två chaufförerna var över arton eller hade körkort. Rentav kom vi fram till att vi hade hamnat mitt i ett övningskörningspass. Kvickt kom vi fram till att våra liv var värda mer än de tio rupis som bussresan skulle kunna komma att kosta och hoppade av i nästa sväng för att ta en annan buss.

First blood

Hejsan alla kära läsare. I Ladakh är det dyrt (två ruppar/(min) att surfa på nätet (i jämförelse med resten av Indien) och det är ett projekt att ta sig till ett internetcafé. Jag får väl skylla på detta som anledning till att jag inte skrivit här förut. Men kanske blir det bättre med tiden.

Nå, Det känns lite oklart vad jag och Ann-Louise egentligen gör här. Vi får inte direkt

några besked eller ordentliga samtal med någon. Det börjar sakta röra på sig nu efter två veckor i och för sig. Kanske bara Indisk reaktionshastighet.

Det är i alla fall väldigt fint där vi bor. Det är inte alls så kallt som alla sagt. Förmodligen kommer vi ha det varmare än i Sverige. Kallduscharna är enda pinan för mig.

Högsommarvärme på dagarna och minusgrader på natten.

Ungefär så här ser mina dagar ut just nu:

Hjälper några skolelever med engelskagrammatik mellan halv sju och sju varje morgon. Efter frukost vid åtta åker jag in till huvudstaden Leh. Tar ca en halv till en timme beroende på om jag får skjuts första biten eller inte. Försöker komma in i mediaredaktionen mellan 10 och halv fem och sedan åker jag hem igen. Mat vid sju och fritid för reflektioner över dagen ungefär tre timmar. Sen ska man försöka sova. (kolla dagboksanteckningen m du vill)

Projekt att se fram emot är att vara en av ledarna till tiodagars hockeyläger för indiens blivande ishockeylandslag i vinter. (okej dom kanske inte blir landslag förrän om några år och så har inte indien något lag just nu heller, MEN ÄNDÅ!)

Och en del annat som jag får återkomma till.

Eftersom den här sidan är så dum att man inte kan svara eller ge kommentarer på inlägg får ni gärna skicka mail till mig på aronhejdstrom@tjelvar.org eller aronhejdstrom@yahoo.se .

Jag ska försöka lägga upp lite bilder om det går.

Ha det så bra allihop,

Kram Aron

Camilla Josefsson

05-12-03

Vem blir veckans storbonde?

Trodde att dokusåporna var över efter "Big Brother i Härnösand" och "Robinson på Biskops-Arnö". Men det verkar som om "Farmen Indien" har startat ordkrig med "Farmen Brasilien".

Pinsamma ord och åsikter har yttras. Jag skäms å Sveriges, Sidas och mänsklighetens vägnar. Troligtvis beror det mesta på missuppfattningar och olika språkbruk, får vi innerligt tro. Känner mig dock "tvingad" att kommentera.

Inspiration och glöd har främst hämtats från Aron. även Carolin, Max, Nadia o Liv mfl.

Ok, here we go! Man kanske inte ska åka till Indien med ett Sidafinansierat projekt om man inte är beredd att vare sig se eller försöka förbättra människors resursskillnad. Ska man bara klaga kan man lika väl sitta hemma i Sverige eller ta en turistanpassad och

"städad" chartertur till Mallorca för att slippa se allt elände.

Att reagera starkt på alla nya intryck när man anlärt till ett nytt land är normalt, inte en chock alltså men en krock. Att få klaga lite och vältra sig i hemska ord kan vara skönt och till och med nyttigt, och kan förebygga ett ev riktigt "bryt". Men detta är inte rätt arena!

Jag tycker man ska välja sina ord med omsorg på ett offentligt forum som verkar i Framtidsjordens, UBV:s och Biskop-Arnös namn. Vill genom detta påpeka för er utomstående läsare att våra sändarorganisationer, Sida, våra lärare och övriga skribenter inte nödvändigtvis instämmer i allt som skrivs. Detta är en dagbok, visst. Men man bör följa det goda råd vi fick av Robban, vår lärare (som dessutom är ansvarig utgivare, tänk på det mina kära vänner!) innan vi åkte; att lämna mer privata tankegångar i sin handskrivna dagbok. (Eller starta en egen blog alt egen sida på www.resedagboken.se). Att spy galla rätt ut på internet (oavsett vad det handlar om) kanske man ska vara lite sparsam med.

Och dessutom, när man "spytt" en stund kan man ju använda resterande energi till att försöka förbättra observerade missförhållanden istället. Starta upp sopsortering (eller vad man nu har observerat) på mottagarorganisationen t ex. Självt gick jag och surade över komposteringen ett tag (ja jag veeeet att jag kommer bli kallad Kompost-Fuhrer nu igen!), sedan gjorde jag och Julia en egen kompost på bakgården plus att vi påpekar fint (såsom smygande tigrar) för våra "chefer" och "arbetskamrater" att de borde göra detsamma. (I ett annat avsnitt av min dagbok här ska jag berätta om Keystones konkreta miljöarbete på kontoret och ute i byarna).

Jag tycker inte man ska se olikheter som att folk inte har medkänsla, se det som att de förmodligen inte har möjlighet att påverka sin vardag pga okunskap eller maktlöshet. Förmodligen ligger det penningbrist bakom det hela också. Och har man pengar över är väl knappast en toalett det första man köper? Dessutom är det miljövänligare att kissa i naturen än i en svensk vattentoalett. Det kanske är vi i Sverige som gör fel? Någon sa att efter världens största religiösa festival (Maha Kumbh Mela, över 70 miljoner människor under några veckors tid vart 12e år) i Allahabad i Indien växte det som aldrig förr efter att alla människor utfört sina behov lite här och där utmed Ganges.

Vem har dessutom påstått att människorna i Ladakh (och övriga världen också för den delen) VILL ha en massa turister från Väst springande i deras berg? De kanske inte vill tjäna pengar. De kanske inte ens vill vara en del av den kommersiella och kapitalistiska världen... Dom kanske skiter på gatan för att slippa detta?! Skämt åsido.

De flesta skillnader i samhället beror faktiskt på vårt sätt att leva i Väst. Vårt resursutnyttjande gör att det varken finns pengar eller möjligheter för resten av världen att ändra på sin ibland ofrivilliga och inte alltid så miljövänliga livsstil. Det är ju vi i Väst som startat konsumtionssamhället. Och det är storföretag från Väst (med produktion i Syd) som undanhåller miljöfarliga fakta för att få fortsätta producera. Det blir billigt att handla men inte billigt för jordklotet.

Sedan det här med ineffektivitet. Vad är egentligen effektivitet?! Och vem har bestämt vilket som är bäst respektive sämst, rätt och fel? Vi i Sverige och Väst har en hel del att lära kring detta. Stressrelaterade sjukdomar och det idag höga användandet av antidepressiva läkemedel i västvärlden skulle förmodligen kunna minska rejält om vi tillät oss att vara lite mer "ineffektiva".

En nätdiskussion är trevligt, vill fortsätta läsa inlägg, kommentera och skriva egna när jag får möjlighet. Men please, älta "skiten" med er respartner eller på Rediff-mailen (som ju är det interna forumet).

Till alla praktikanter: Ta inte detta som att jag på något sätt vill inskränka i yttrandefriheten, tvärtom! Jag uppmanar oss alla att vara ständigt ha det kritiska ögat på skaft och våga ifrågasätta Sverige, Indien och världen. Men. Använd det vi pratat om hela hösten, världens vackraste ord; folkbildning! Man kan vara både kritisk, ödmjuk och lära resp lära ut i samma andetag. Välj kritiska ord med omsorg! Får långt bättre effekt då!

Till Aron: Riktigt kul det här, kommer du ihåg när du (och Clara) kommenterade och skrattade åt mitt, enligt dig, "uppstrykningsbehov" hemma på Ön. Skrattar bäst som skrattar sist, eller?! ;) Själv trivs jag som masalan till curryn med "Indian-time"! Visst kan man bli tokig ibland när saker och ting inte går så snabbt som i Sverige, men man lär sig någonting på allt! Hoppas allt känns bättre nu!

Till Nisse: Du ska ta mej fan få se på foton när vi ses! :) Vi har tjugiga elefantbilder må du tro! Vi blev dock väldigt avundsjuka på de där dansande små krakarna.

Till Nadja: Langtar efter att fa diskutera om Auroville med dig, har en del ideer jag behöver ventilerat! :) Sag ingen "kandis" forresten.

Till slut, jag hoppas och tror att de flesta av oss praktikanter faktiskt är ute på detta uppdrag för att man har en känsla av att allt i världen inte står rätt till och att man aktivt vill göra något åt detta. Bra jobbat allesammans och fortsatt lycka till!

Ann-Louise Mohring

06-02-16

Frihed

Efter godt 7 dages indespaerring paa NGO'en LEDeG's hostel lidt nord for bymidten i Leh er jeg igen en relativ fri kvinde. For over en uge siden udbrod der konflikt mellem Buddhister og muslimer her i Ladakh, og da situationen bare blev mere og mere voldelig blev militaeret sat ind, og der blev udført udgangsforbud. Vi var dermed strandet paa LEDeG's hostel med en forsker og to ansatte fra organisationen, og som tiden gik blev vi mere og mere urolige efter som mad, vand og gas slap op. Lige da det var ved at blive

kritisk, blev udgangsforbudet dog hævet i to timer, og alle strømmede ud paa gaderne for at tilkaempe sig mad mv. Vi fyldte en af LEDeG's biler med mad, og da der var rygter om at der kunne gaa op mod ti dage til, hamstrede vi alt hvad vi kunne komme i naerheden af. De sidste par dage er situationen dog blevet betydelig bedre - der er stadig udgangsforbud, men i dag er det loftet mellem 9-17, saa samfundet kan begynde at fungere igen. Selvom der forsat er militaer over alt, virker byen langt mere rolig. Santidig har vi formaaet at faa en aftale i stand med LEDeG, saa om et par dage drager vi forhaabentlig af til Tangtse i Changtang regionen, hvor LEDeG har nogle interessante projekter i gang bl.a. med solenergi. Omraadet er et af de koldeste i Ladakh, saa vi er ved at forberede os paa noget naer en polar-ekspedition. Det kraever ligeledes special tilladelse at faa adgang til omraadet, da det er naer den kinesiske graense, men LEDeG har vaeret meget behjaelplige og forhaabentlig gaar det i orden i morgen. Skont at der endelig er noget der fungerer. I gaar var vi ude paa campus og hente vores ting, og saa er planen at vi bliver boende hos LEDeG indtil afrejse. Der er nu virkelig ved at vaere stres paa. Arbejder jo baade med en rapport for "Ladakhs venner" + bogprojekt, saa der er masser af raamateriale der skal indsamles. Samtidig arbejder Aron paa en film om traditionel tibetansk medicin, saa forhaabentlig skal vi afsted med en hel flok Amchi's (tibetanske laeger) til en landsby, lige saa snart vi kommer tilbage fra Tangtse.

06-01-23

Vinter pust fra det kolde Himalaya

Den 10 Januar var jeg tilbage i Ladakh, og selvom varmen og maden syd paa var ganske tiltalende, begyndte jeg saa smaat at laengtes efter stilheden og de dejlig lugne mennesker i Ladakh. Syd Indien er paa mange maader i direkte kontrast til Ladakh – mange mennesker, kaos, larm og forurening, men det er ogsaa farverigt, spaendende og smukt.

Tilbage i Ladakh havde jeg godt forberedt mig paa et kuldechok naar jeg kom ud af flyet, men det egentlige chok kom forst senere, da jeg skulle forsoge at sove, og temperaturen i mit lille rum ikke oversteg fem grader. Typisk nok har Ladakh de sidste par uger vaeret ramt af, selv for Januar, usaedvanlig koldt vejr (i nat faldt temperaturen til -22). Det har vaeret meget overskyet, hvilket jo saetter mange af vores

soldrevne elementer paa campus ud af brug, saenker temperaturen i bygningerne, og gor det koldt i det hele taget at faerdes ude. Oven i kobet fik vi paa tre dage over 15 cm. sne, og isolationen var derfor total. Nul busser til Leh, og nul fly til resten af verden...

I dag har jeg saa vovet mig ind til Leh (snerydning, saltning eller anden glatfore bekaempelse er ikke opfundet her, saa det er en risikabel affaere at bevaege sig rundt i byen...haaber ikke jeg falder og braekker noget, for hospitalet er ikke det sted jeg vil tilbringe resten af tiden i Ladakh), men lige som jeg

skal til at ringe til nogle af alle de fusterede mennesker der har stiftet bekendtskab med den mere end daarlige tlf. forbindelse til campus, gaar alle telefon- og internetforbindelser i Leh (og dermed hele Ladakh) selvfølgelig i udu...suk...

Naa, men nu skal man jo heller ikke beklage sig for meget, og i det store hele har jeg det rigtig godt. Det er lige pludselig gaaet op for Aron og jeg, at der er mindre end to maaneder til vi forlader Ladakh, og der er derfor ved at komme gang i produktionen. Eftersom arbejdet med SSE gaar noget traegt (skyldes forst og fremmest magtstrukturen i indiske organisationer) er jeg begyndt at fokusere mere paa mit eget arbejde, og det jeg vil praesentere naar vi kommer tilbage til Sverige.

I weekenden havde jeg forovrigt den maerkligste oplevelse, da jeg blev inviteret over til organisationen LEHO for at deltage i et mode/kursus de afholdte om okologi og helste for ladakhiske kvinder. Jeg blev modtaget som en haedersgaest, placeret paa en forhojning omringet af borde med alle mulige laekkerier, og nedstirret af omkring 80 kvinder....det var bare saa pinligt. Det viste sig snart at Framtidsjorden var sponsor for hele projektet, hvilket jo for sin del forklarede modtagelsen, men det var alligevel en underlig, ubehagelig og trist situation at havne i...

Der sidder man som hvid kvinde, fremhaevet og ophojet over en masse kvinder der stortset alle var aeldre end jeg, og som har arbejdet og udrettet saa meget mere end jeg har i mit unge liv. Hele modet foregik i ovrigt paa ladakhisk, saa i tre timer sad jeg som en statue, et ikon for Framtidsjorden, inden jeg listede af ved Lunchpausen...

05-12-10

Tanker fra en (naesten) arkitekt

Sidder i en eller anden by jeg ikke kan huske navnet paa, og venter paa mit tog der skal afgaa kl. 23...ville egentlig have haft en ekstra nat i Pondy, men der kom en lille cyklon paa tvaers, saa vi besluttede at drage indlands og tage toget til Kodiakanal, som er den naeste destination. Kurset var noget af en oplevelse...vi (Aron, Norgay og jeg) viste sig at vaere de eneste der ikke var arkitekter, ingenorer eller arkitektstuderende, saa tro mig vi folte os ret amatoragtige. Den naeste dejlige overraskelse var, at kurset ikke, som jeg troede, handlede om okologisk byggeri generelt, men derimod om at bygge buen og kupler... Se det er jo egentlig et videregaaende trin for arkitekter, saa jeg havde mest lyst til bare at forlade stedet, men Aron overbevidste mig om at blive. Udover svaerhedsgraden i kurset (og irelevansen maaske) viste vores underviser sig, at vaere den mest hidsige og arrogante franskmand, der talt saa daarligt engelsk (og tilsyneladende ogsaa fransk), at ikke engang hans to franske praktikanter kunne forstaa hvad han sagde. Et ord mestrede han dog til fuldkommenhed og det var:"WRONG",og det brugte han ogsaa meget flittigt. Trods den linde strom af negative kommentarer der flod fra hans mund ugen igennem, saa tror jeg egentlig han var ret

imponeret over vores arbejde...men vi arbejder sgu ogsaa for sagen. Det kan virkelig vaere svaert at lave komplicerede tegninger der kraever super praecision, naar man aldrig har anvendt arkitekt tegnegrej og metoder for, men selvom jeg ikke tror at jeg kommer til at anvende det her til noget som helst, saa var det super interessant at lege arkitekt i en uges tid, og jeg maa da indromme at jeg var pavestolt, da jeg i dag modtog et diplom for successfuldt gennemfort kursus. Udover det haarde arbejde med mange timer paa en skammel med naesen begravet i papirer, vinkler og linialer, saa laerte jeg en masse utrolig sode mennesker at kende. De fleste indier der deltog i kurset var (selvfolgelig) fra den indiske middel/overklasse, og de fleste med meget vestlige tendenser (meget maerkelig situation, da jeg var den eneste der bar traditionel indisk dres), men de var meget hjertlige, og nu bliver jeg nod til at rejse til indien igen, for jeg har lovet at besøge dem alle sammen. Udover indier var der ogsaa en tysker, en australier og en sydafrikaner der deltog, saa der var en international atmosfaere paa stedet. Jeg naaede desvaerre ikke at se saa meget af Auroville som jeg ville, da vi havde timer fra halv ni om morgenen til seks om aftenen, og i dag da jeg havde planlagt at se paa noget af den spaendende arkitektur der findes i byen (det har slaaet sig paa hjernen - efter denne uge tror jeg faktisk at jeg er en arkitekt - taler og taenker som en.. :), kom der tilsyneladende en cyklon paa tvaers, saa hele dagen har det regnet i staenger som man siger.... Efter at vi fik vores diplom + andet materiale (inklusiv byggemanualer), tog vi en rask beslutning om, at rejse indlands og forhaabentlig naa at fange et tog inden trafikken risikerede at stoppede paa grund af kraftigt regnfald... Vi forsogte os forst med det der hedder en aaben billet dvs. uden pladsreservation, men prov at forestille jer de dansk/svenske toge to dage for jul, og saa gang det med ti...det var ca. det syn der modte os. Da vi havde vores liv for kaert til at haenge uden paa toget, besluttede vi at vente, og det var jo heldigt ellers havde jeg ikke haft tid til at skrive denne smore... Forhaabentlig ankommer vi til CIRHEP i morgen tidlig...mere eller mindre udhvilede... ;)

Den lange rejse

Pyhaaa...saadan kan rejsen fra nord til syd Indien vist bedst beskrives. Den sidste uge i Ladakh var travl, da jeg skulle klargore nogle papirer for SSE, og Tobias (leder af Framtidsjorden) kom onsdag for at besøge os og fire andre organisationer. Det er nu underligt hvad et lille visit fra den rigtige person kan gore...pludselig gik alting meget hurtigere, vi blev inviteret ud at spise, fik stillet taxi tilraadighed, og modtes med nogle af de personer vi forgaeves havde forsogt at kontakte de sidste par uger... Fredag floy vi til Delhi, efter det nok mest kaotiske sikkerhedstjek jeg har oplevet (blev kropsvisiteret mindst fire gange, scannet med metaldetektor og maatte vise al det frem man havde med i haandbagagen). Vel ankommet til Delhi indsaa vi, at vores forsog paa at spare penge ved at flyve paa daarlige tidspunkter

resulterede i en venten paa 10,5 time, og ingen af os havde lyst til at gaa rundt i Delhi med fuldoppakning - saa der sad vi saa i en beskidt blaa sofa i 10,5 time. Hen omkring kl. 18 da vi mente, at det maatte vaere tid til at chekke ind fik vi den naeste dejlige overraskelse - flyet var forsinket og det hele fire timer...dybt suk... Hen omkring kl. 0.30 d. 3/12 lykkes det endelig flyselskabet, efter en del tumult og ophidsede indier, at faa flyvet i luften. Det blev dog langt fra den behagedelige flyvetur jeg havde glaedet mig til, da der var saa meget luftturbolens, at jeg blev helt daarlig, og i Chennai var det uvejr med massiv regn. Vi ankom til Chennai (syd indien) omkring kl. fire om morgenen og lufthavnen sejlede i bogstavligste forstand. Chennai saa nogle steder ud som om den har vaeret ramt af en flodbolge, nogle steder med over en halv meter vand i gaderne. Vi indlogerede os paa et simpelt hotel i byen, men at komme fra den klare kolde bjergluft til den fugtige varme osede Chennai luft, er noget af en omvaeltning, saa det blev heller ikke til meget sovn i den omgang. Naeste morgen eller skal vi sige middag var jeg lidt rundt i de naermeste gader og kigge, men efter kort tid havde jeg kun en tanke i hovedet, og det var at komme ud af dette kaotiske, og overfyldte sted. Kort efter tog vi beslutningen om at tage til Pondicherry (lille by 160 km. syd for Chennai og taet paa Auroville som var vores egentlige maal), og ikke laenge efter sad vi i en lokal bus paa vej gennem vandmasser og mennesker ud af Chennai. Vi ankom til Pondy om aftenen, og kom til at bo paa et dejligt fredeligt hotel lige ved havet...om morgenen gik turen saa videre til Auroville for et uge langt bygge kursus.

05-11-04

Ladakh nyt

Dagen startede, som saa mange andre dage i denne uge, med en del forvirring omkring transporten til hovedbyen Leh. Var der nogen transportmulighed? Hvor gik transporten til? Hvem skulle med? Hvem kunne kore? Var der overhovedet en bil? Og sidste men ikke mindst hvad tid? Denne dag viste det sig oven i kobet at vaere lidt mere kompliceret eftersom det var en hiduistisk helligdag, saa den forste halve time efter morgenmaden troede jeg slet ikke at jeg skulle nogle steder eftersom eleverne ikke skulle i skole, og den almene bustransport syntes tvivlsom. Pludselig stod det dog klart at der var op til flere af eleverne der alligevel skulle til byen, og Stanzin forsikrede mig om, at der nok skulle gaa busser ogsaa senere paa dagen. Af ren erfaring (specielt fra dagen i forvejen hvor Aron og jeg ventede to en halv time paa at komme hjem) besluttede jeg mig for at følges med to af eleverne ud og hjem, og kl 11 begav vi os afsted mod hovedvejen, hvor der forhaabentlig ville dukke et koretoj op for eller siden. Det skal i parentes tilfojes, at det tager godt 40 min at gaa fra SECMOL campus til hovedvejen, og alle vil helst, om ikke andet, saa kores dertil. Denne dag maatte vi dog gaa, men vi var heldige - kun 10 min. venten ved vejen, og saa dukkede der en bus op i horisonten, og hvad endnu bedre var; der var plads til os inde i bussen :)

Min næsten daglige bustur til hovedbyen Leh har efterhaanden udviklet til et rent eventyr med garenterede nye oplevelser hver eneste dag. Eksempelvis var jeg denne dag paa hjemturen medvirkende i et guinness-rekord-forsog der gik ud paa, at presse saa mange landsbyboere og rissaække saa muligt ind i en bus med en maxium hojde pa 170 cm. (medregnet er dog ikke alle dem der hang uden paa bussen). Egentlig bestod rekordforsoget af to dele eftersom bussen med denne last skulle forsoge, at overkomme to hojdedrag - denne dag gik det, andre dage gaar det ikke, og saa er der ikke andet at gore end at gaa ud og skubbe eller smide nogle passagere af. I starten af min karrierer, som ladakhisk buspassager, sad nerverne mere eller mindre unden paa tojet, naar vi i fuld fart (og oftest med minimal afstand) passerede mennesker, dyr, militaererkontrolposter og lastbiler, eller rundede de skarpe kurver paa vej op eller ned af et bjerg med speederen i bund. Nu er jeg blevet mere haardkogt, og det meste af tiden nyder jeg mine daglige koreturer, da der er en utrolig venlig og familiaer stemning i bussen.

Ja dette var saa et lille udsnit af den hversdag, som efterhaanden er begyndt at forme sig for mig. Den forste uge af vores ophold var for mit vedkommende meget praeget af afklimatisering, og tilvending til et helt nyt miljo og nye forhold. Endvidere var der en del postyr i Ladakh over valget til deres "Hill Council", som gav en jordskredssejer til det nyligt dannede koalitionsparti LUTF (det er saa hertil, at min viden om ladakhisk politik strækker sig, men det var vist ogsaa det vigtigste lige nu), hvilket ogsaa paavirkede SECMOL. Jeg oplevde derfor den forste uge som ret forvirrende og lidt fustrende, da der gik flere dage for vi fik talt med Tashi der er ansvarlig for os, og som viste lidt om hvad vi kunne lave. Imellem tiden fik jeg dog talt en del med baade elever og personale, og Aron og jeg fik tilmed sneget os med til indvielsen af en ny militaerbygning opfort af "Shesyon solar earthworks" der er en kommerciel del af SECMOL. Jeg kan maerke at min interesse for ekologisk byggeri og brugen af vedvarende engergi vokser for hver dag jeg er her, og det var virkelig spaendende, at se det der var SECMOL's forste rigtig store kommercielle byggeprojekt. Samtidig var det ogsaa en lidt absurt oplevelse, eftersom jeg paa ingen maade er vant til en saa massiv militaer tilstedevaerelse, og indvielsen i hoj grad var praeget af rode lobere, faner, militaer i paradedragter og fede generaler i turban.

Det torrer orkenligende landskab, blik barakkerne, kontrolposterne og afspaerring med pigtraad var noget af det forste der modtes os da vi landede i Ladakh, men fra at vaerre meget chokkerede over al det militaer er vi nu begyndt at vende os til det, og jeg har faaet et mere positivt billede af dets tilstedevaerelse. Militaeret er ifolge SECMOL's magasin "Ladags Melong" den største arbejdsplads i Ladakh, og da alle paa den ene eller anden maade kender nogen i militaeret, er der ogsaa et rigtig godt forhold mellem denne og civilbefolkningen. Eks. har vi nu i en uge haft to soldater og en gravko boende ude paa SECMOL campus, hvor de hjaelper til med udgravningen af det der skal blive en ishokeybane med internationale maal. Den anden dag sendte en general en del mad herud, og de gav ogsaa slik og kage da det var hinduistik nytaar. Andre eksempler kan vaerre projekter der skal gore kvinder okonomisk selstaendige, snerydning, opstart af skoler, gratis tilraadighed af mandskab og materiel mv. Paa den maade kan man sige at militaeret opfylder mange sociale pligter, og saa kan man jo altid diskutere om det bor vaerre deres rolle eller ej.

Det har fra start staaet ret klart, at her i landet har tingene sin helt egen logik..og bliver det ikke i dag, saa bliver det nok i morgen eller maaske i naeste uge, saa det er vist godt at jeg har omkring fem maaneder til mit lille projekt. Efter en del irritation over flydende tider og aftaler, har jeg opgivet at forsoge at planlaegge alt paa forhaand...man bliver ganske enkelt nod til bare at flyde med i deres tempo, og forsoge at gennemfore noget af det man havde taenkt sig naar chancen byder sig...dette er nu ikke udelukkende negativt, eftersom det flere gange har fort mig ind i noget helt nyt og meget berigende, som jeg ikke troede jeg skulle beskaeftige mig med...

Centret, hvor jeg bor fungerer som en slags hostel for unge fra meget afsides liggende landsbyer i Ladakh, der under normale forhold ikke ville have mulighed for, at uddanne sig eller tage en videregaaende uddannelse. Der bor ca. 30 elever paa stedet i alderen 16-24 aar, og de driver hele hostlet selv. Nogle gaar i folkeskole, andre gymnasiet og saa er der syv solenergi studerende, som jeg arbejder lidt sammen med i ny og nae. Mange af disse elever kommer fra relativt enkle hjem, og naar det kommer til uddannelse er de helt paa egen haand....ikke nogle veludannede overskudsforaeldre til at hjaelpe dem. Jeg er enormt imponeret af deres selvdisciplin og vilje til at laere...de staar op kl. fem hver morgen for at studere inden de gaar i skole (40 min gang til bussen), og arbejder saa med den praktiske vedligeholde af centret naar de kommer hjem. De vil alle sammen gerne vaere bedre til engelsk, og da Aron og jeg er de eneste tilbagevaerende udlaendinge paa centret er der lige pludselig stor eftersporgsel paa os. Under sommeren er der normalt en del frivillige der hjaelper til her, men nu er touristsaesonnen ved at vaere slut, og saa fordufter de ogsaa... Saa nu staar jeg pokker mig op klokken seks for at undervise i engelsk grammatik...agerer hjaelpe-laerer for nogle af de aeldre elever, samt afholder "engelsk-traening-samtale klasser" nogle eftermiddage...jeg maa virkelige sige at jeg faar sat alle mine talenter paa prove..:) Som jeg sikkert har naevnt for mange er centret 100% drevet af solen i den ene eller anden form, saa det er enormt spaendende bare at gaa rundt og finde ud af hvordan alting virker. Oprindeligt var dette et eksperiment i stor skala, og det var aldrig ment som noget SECMOL skulle arbejde videre med. Det er det nu alligevel blevet, og for et aar siden starede man virksomheden "Shesyon solar earthworks" (en selvstaendig del af SECMOL), som udvikler og bygger energibesparende huse for folk i Ladakh. Sidste torsdags fik jeg endelig kontakt med ledelsen af denne virksomhed/afdeling, saa nu er det aftalt at jeg paa den ene eller anden maade skal deltage i deres arbejde, og bla. vaere med paa nogle af deres byggeprojekter. I disse dage er jeg saa i Leh for at se hvordan de er ved at udvide SECMOL's kontor med en forste sal i dette specielle soldesign, men det gaar lidt op og ned med byggeriet..nogle dage kommer arbejderne, andre dage (som i dag) gor de ikke...Det er ligeledes kommet paa tale, at de mangler nogle til at udforme noget materiale om virksomheden, saa det har jeg ogsaa sagt ja til. Som I kan se er der masser af muligheder, men som sagt foregaar alt i et meget langtsomt tempo...saa hvem ved hvad der sker i morgen...

Kristina Risborg

06-01-25

Bergsliv!

Österrike, Sverige och Indien – vi har befunnit oss i en salig blandning av höga berg, lövträd och bananplantor. I fyra dagar har vi varit med ekoettorna i Palni Hills, ett område i bergskedjan Western Ghats som man inte kommer in till utan särskilt tillstånd. Ursprungsbefolkningen Palyans håller till där. Vi hade precis kommit tillbaka från semestern och inte riktigt hunnit komma in i arbetet igen och det kändes därför lite jobbigt att åter packa väskan – men jag är väldigt väldigt glad att vi fick chansen att följa med grundkursarna dessa dagar. Vi fick bo i ett litet hus där vi precis fick plats om alla låg sida vid sida. Jag och Liv låg och huttrade tillsammans på natten och fick värme av varandra på de bastmattor som var det enda som skiljde oss från det hårda cementgolvet. Nätterna var alltså inte så underbara, men dagarna var desto bättre! När klockan varje morgon ringde 6.15 var jag glad att äntligen få lämna det hårda golvet och bege mig ut i naturen igen. Vår lärare Robban är ju en hängiven fågelskådare och första morgonen bestämde vi oss för att följa med honom ut i gryningen för att se landskapet vakna och om vi kunde få se några fåglar. Och vilken början på min fågelskådarkarriär! Jag har inte riktigt förstått mig på det där tidigare, även om jag alltid tyckt om att höra fåglarna sjunga i Sverige. Att gå upp innan solen och gå ut i det daggvåta landskapet där bergstoppar, grupper av bambu och bananplantsblad skymtar fram genom den vita dimman. Att se färgerna förändras. Att då lugna ner sig och titta upp i himlen, bland träden och till en början med svårhet försöka hitta fåglarna. Det var då när jag såg en grupp fåglar flyga från träd till träd som jag kände hur vackert och rogivande det var att verkligen få vara med på deras morgonstund och överhuvudtaget ta sig tid att ordentligt se på dem, inte bara lyssna. Vi gick längre, passerade en gårdsgård och kavlade sedan upp byxorna för att korsa en skogsflod som vi sedan följde längre in i skogen. Där satt vi på varsin sten med två kikare och två fågelböcker på fem personer och försökte identifiera allt vi såg. Allt från orangebröstade minivets till gröna parakiter och gulärlor! På väg tillbaka lyckades vi också få se en asiatisk paradisflugsnappare med lång vit stjärt som fladdrade när den bytte gren. Med den början är det inte konstigt att det blev fågelskådning både morgon och kväll i stort sett varje dag. Just morgonen efter kunde vi dock inte eftersom vi skulle bestiga "Lejonansiktetsberget" tillsammans med en guide. Vi såg inte så många fåglar när kämpade oss genom den stundvis täta skogen, men däremot såg vi jätte-ekorre och en gaur – Indiens största vildoxe (som jag verkligen ville se!). Vi hörde hur det brakade längre ner i skogen och plötsligt sprang en av dem upp framför oss! Jag fick känslan av att vi skulle bli nersprungna av en hel hjord så jag hoppade på Lo som stod bredvid, men vi såg bara den, väldigt snabbt och om inte guiden sagt att det var en gaur skulle jag inte ens vara helt säker – men ändå :)

Nu är vi tillbaka på Cirhep igen – vilket inte kändes helt säkert ett tag då bussen på väg tillbaks från Palni Hills bröt ihop. Arrangörerna hade snålat in på bussresan och gett oss en buss istället för två till att börja med, och när vi började lämna bergen stod det helt klart att något inte stod helt korrekt till med den enda bussen... Vi åkte sakta sakta och det lät ständigt som fel växel – efter ett tag fick han inte in någon växel alls o vi friåkte så mycket som möjligt – tills bussen stannade helt o vägrade starta, bara någon meter från ett järnvägsspår. Jag är glad vi inte hamnade på det iaf, hade känts lite nervöst! Har börjat mitt arbete med medicinplantor och igår morse var jag ut med Rames som visade

lite olika växter. O nu har jar precis stått o handtvättat i en o en halv timme! Svett svett!
Lite om livet i Tamil Nadu :)

Puss o hej!

05-11-28
Dripp dropp

låter det när dropparna landar i plasthinkarna som vi ställt ut på golvet. Hur fin vår mysiga lilla bungalow än är, så pallar den tyvärr inte för monsunens tryck. I två dagar har det regnat nästan konstant och vi har inte kunna ta oss till så många ställen eftersom det betyder regnbad på vår oskyddade moppe! Istället har vi lärt oss lite indisk matlagning - takali kotu och svampguruma t ex, jättegott!. Igår kväll hade vi det riktigt mysigt och tittade på Tai chi master med Suresh och Ganesh. Efter ett indisk-filmsmaraton för någon vecka sedan, med 3h långa filmer på tamil, kändes det riktigt bra att se en hongkongproduktion med engelsk textning, som visserligen guppade in o ut ur bild! Ikväll ska vi se Hero, om Suresh lyckas ta sig hit trots skyfallet. Inatt kl 3 vaknade jag av att taket grät kalla tårar över mig... o även över kläder, min rygsäck o lite annat. Det var bara att gå upp o börja möblera om! Nu ikväll har vi varit helt ensamma på träningscentret och när vi precis åt kvällsmat gick strömmen 3ggr - och då blir det svart! Ingen måne för himlen är full av regniga moln och inte ett spår av ljus så långt ögat når. Med ficklampa gick vi ut till dammen på baksidan som torkat ut de gågna dagarna utan regn, och nu forsade vattnet ner i den tack vare det dike som leder till dammen. Det blev plötsligt än tydligare hur viktigt Cirheps arbete här faktiskt är. T ex vikten av de stenmurar som byggts för att stoppa jord från att följa med vattenströmmarna (de släpper igenom vattnet, men jorden stannar kvar).

Med utsikt från ett lastbilsflak

I torsdags fick vi följa med Cirheps självhjälpsgrupper till Dindigul där de ceremoniellt skulle få lån tilldelade sig. Tamil Nadus finansminister var där och det var riktig pompa o ståt - men mest imponerande var det att se de flera tusen kvinnor som samlats på en o samma plats! Dagen började tidigt, då vi hade blivit informerade om att vi kl 7 på morgonen skulle lämna Veelinayakenpatti i lastbil. Prick sju var vi hemma hos Chandra som bestämt. Ha ha, att vi inte lärt oss än! Hon höll på att göra iordning sig, och tillsammans åt vi sedan frukost som en av hennes grannar spontant kom in med. Inte ett spår av de 29 kvinnor vi hört skulle åka från byn. Kl halv elva kommer vi så iväg, efter att alla kvinnor som börjat dagen med att jobba på fälten kommit tillbaks. O just det ja, innan vi kommer iväg får jag och Nisse kämpa hårt för att åka där bak med kvinnorna på lastbilsflaket. Det bara var ju så att vi måste sitta där framme i förarhytten, på de två ända sittplatserna! Tillslut lyckas vi iaf hamna därbak, o en kvinna med ett litet barn får platsen där framme - vilket väl borde varit självklart från början... Det börjar med att vi sitter på flaket, men vartefter att vi plockar upp kvinnor på vägen, som står vid fälten eller som helt enkelt bor lite utanför byn, fylls flaket och vi får stå som packade sillar. Förutom sillbiten, så är det ett härligt sätt att se landsbygden - som att åka båt på landsvägen! En frihet när vinden slår hårt emot ansiktet. Efter ett tag inser man att

vinden slår lite väl hårt och att det brusar bra högt i öronen. När vi kör om en buss och möter en bil som ilsket slår på helljusen känner jag inte ens det vanliga adrenalinet – trots att jag i början var rädd att vi skulle välta av bara svängarna. Men utsikten är härlig, Chandra har lyckats pressa ner sin rumpa bland alla benen och rycker i mina byxor för att även jag ska sätta mig, men jag vill stå kvar. Landskapet rullar förbi med bananfält, kokospalmer och berg som tidigare varit i horisonten blir tydliga. Det är mer buskigt och mer vegetation här, mer vatten, och vi kör förbi något som liknar en liten sjö (för första gången). Vi blir till oss o frågar lite om den, men det är otjänligt och förorenat vatten då läderfabriken brevid släpper ut sin skit där. Väl framme känns det konstigt i ansiktet som domnat lite av vinden och öronen brusar. Trots att det redan är fullt på stolarna och det är kvinnor överallt så har mötet inte börjat. Vi hann ändå!

Till Linn: Hej! Jag har mejlat dig - hoppas jag - till din projekt i syd-adress... Var inte hundra pa adressen sa jag hoppas det funkade!?

05-11-15

Bättre sent än aldrig....

Nu sitter vi här kl 10 på morgonen i vårt bungalowliknande sexkantiga hus på Cirheps kursgård. Det är otroligt fint här ute på kursgården och vi har det väldigt bra! Det är dock en morgon, inte alltför ovanlig andra morgonar då vi inte har något fast schema för hela dagen. I eftermiddag är det dock bestämt att vi, efter lunch, ska träffa Per (Framtidsjordens koordinatör i Asien) och planera hur vi ska lägga upp kvällens lektion i engelska för de anställda på Cirhep. Det är första lektionen så vi får se vad vi gör av det J De här första veckorna på Cirhep har vårt mål varit att få en överblick över organisationen och att få se alla deras olika verksamheter. Undan för undan, indian time, så får vi också göra det. Ibland har vi ett schema för en halv vecka framåt och ibland vet vi inte vad vi ska göra dagen efter... Det är förstås både positivt och negativt att det är så, ingenting är 100% fast, men det gör också att vi får vara med om många saker som vi inte räknat med under resans gång! Under de här snart tre veckorna som vi varit här på organisationen har vi hunnit med en hel del:

För att förstå organisationen har vi som sagt fått följa med på ett antal olika aktiviteter. Just nu är det monsun, den började ca två veckor innan vi kom och ska hålla på till nov.slut ungefär. Annars regnar det inte mycket och en hel del energi läggs därför ner på att få vattnet att stanna kvar lokalt och så att det kan användas i jordbruket. Vi har fått se hur de bygger dammar och även jordvallar och diken som ska stoppa vattnet. Vi har även varit ut till trädplanteringen som syftar till att minska jorderrosion b la. På söndagarna är vi med i Mulleskolan där barn lär sig om djur och natur på ett lekande sätt – även vi har väldigt kul! Nu på söndag ska vi till en kraftdamm och se hur den fungerar och vad den har för effekter på miljön. Igår var vi ut till en bonde som odlar medicinplantor. Det finns många medicinplantor som växer vilt i området, bland annat aloe vera, som hotas eftersom de inte återplanteras när folk tar dem. Cirhep har ett projekt här på kursgården där vi bor med en försöksodling av medicinplantor för att se vilka som lämpar sig för odling. Det här är ett av de områden jag intresserat mig mer för

och som jag ska försöka göra något med tror jag. Vi har också varit med på några föreläsningar här på kursgården – en på tamil då Chandra pratade J och lite mer givande en på engelska då Per pratade om ekologisk odling och växtförädling.

För den som är intresserad av vad som mer händer här får ni gärna gå in på min personliga resedagbok: sök efter Risgrynet på resedagboken.se Jag använder där lite samma text som här, men skriver helt enkelt mer och om saker som inte rör projektet. Ha det gott till nästa gång!

Nils Viklund

05-11-18

Manadsjubileum

Oki små barn, dagens lektion är att inte ropa hej förrän du har skjutit björnen, hoppat över ån och satt ett extra skott i besten. Jag trodde ett tag att mina datorproblem skulle vara lösta och att ett inlägg på bloggen bara skulle vara ett klick bort. Inte riktigt, det skulle djävlans in i det sista. Men om ni läser detta har jag lyckats överlistat de datorgremlins som hittills har hindrat mig från en anständig kommunikation.

Kristina har visst fått upp nåt, så ni vet att vi lever – i högönskelig välmåga kan jag tillägga, sånär som på bredbandsuppkoppling. CIRHEP skämmer bort oss; vi bor i en nybyggd liten sexkantig hydda ute på deras träningscenter. Med en förunderligt vacker utsikt över Kadavackurichi och ett gigantiskt trollskt banjanträd där pååglarna sover och ett landskap som växlar mellan växtgrönska och roströd jord.

Läser om Arons kulturkrockar och tänkte att jag kan berätta om mina egna. Självtänkt kan jag bli riktigt irriterad på den absurda super-VIP-behandlingen som, om jag inte kämpar emot i varje steg, är normen. Den kan verkligen få mig att känna mig obehagligt obekvämt och omyndigförklarad. Och jag har reagerat väldigt negativt på den ett par gånger. Det största problemet är jag upplever det som om att det inte finns någon reell chans att diskutera detta med de berörda, eftersom dels den hierarkiska traditionen är för stark och dels för att det inte finns tillräckligt gemensamt språk för en ordentlig kommunikation. Det är väldigt frustrerande ibland. Jag vacklar mellan att bara ta det och le eller att ändå försöka kommunicera min känsla.

Däremot är jag inte så rädd för att dö av övergödning längre. Det funkade ju inte så bra med att bara säga nej, Nej, NEJ! Det krävs mer påtagliga metoder, som att täcka fatet med händerna och snabbt smita ut i köket och diska. Jag har inte tänkt fundera mycket över hur socialt accepterat det är, för någonstans måste jag dra en gräns – och då får det bli där min kropp börjar.

En väldigt positiv sak är den moped som vi har fått låna. Gamla Bettan tar oss runt på äventyr i månskärsslottsbyn Nilakottai och till det lika avlägsna som mytomspunna Vattlagundu och ibland till och med till andra sidan, till det mäktiga Tigerbergets solbelysta sydsslutningar. Just idag var dock ingen bra dag för Bettan, ledsen och kinkig – kanske är det dax för ett nytt tändstift?

I övrigt så försöker vi mellan datorproblem och måltider få grepp på CIRHEPs olika

aktiviteter. Vi har inte riktigt sett allt än men vattenavrinningen har vi lite koll på och svampodlingen följer vi på dagsbasis. På söndagarna går vi med Villanaikenpattys barn i mulleskola. Tillsammans med framtidsjordens koordinatör Per, har vi precis startat engelskundervisning två gånger i veckan för staben.

Vad säger ni om en kamratlig liten tävling, oss praktikanter emellan? Varannan-veckans bästa bild? Ni kan ju försöka bräcka mitt första bidrag: dansande ormar. Och då har ni inte sett videon jag tog vid samma tillfälle...

Ormbalet

Vinnaren får ta en extra iddli (en kopp extra jaksmörste för nordborna?) till frukost.

Moss & Grankott!

/Nisse

05-10-09

Det första

Så, då ska jag testa den här dagboken.

Just idag är det väldigt lugnt på Ön, de flesta har åkt in till Stockholm för shopping och dylikt. Jag åker imorgon.

Jag hade tänkt lägga uppe bild eller två men först måste jag få ner dem i storlek till under 96k...

(* funkar nu detta så ska det synas en bild nedan *)

ett test av kamera och resedagboken

Över och slut.
/Nisse